

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΠΕΔΕΥΘΕΡΩΝ ΕΕ ΑΡΙΟΥΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΠΕΔΕΥΘΕΡΩΝ ΕΕ ΑΡΓΟΥΣ

ΥΠΟ ΧΡ.Ν. ΠΕΤΡΟΥ - ΜΕΣΟΓΕΙΤΟΥ

I

Τό δημοσιευόμενον ἐνταῦθα ἐπίγραφον τεμάχιον (Εἰκ. 1) δέ εἶναι γνωστόν, ἀπό ποῦ ἀκριβέστερον προέρχεται. Κατά πληροφορίαν τοῦ φύλακος τῶν ἀρχαιοτήτων "Αργους Κ. Δράμαλη εἴχε παραδοθῆ εἰς τὸν ἀποθανόντα" Εφορον Μιχ. Πιτίδην ὑπό χωρικοῦ ἐκ τῶν παρακειμένων εἰς τὸ Ἱεραῖον χωρίων, πιθανῶς τοῦ Χάνικα, εὑρετέν ἐντός χειμάρρου. Τὴν ἐκ τοῦ Ἱεραίου πρέλευσίν του καθεστὰ ἄλλως βεραίαν τὸ εἶδος τοσ λίθου καὶ πρό παντός τό περιεχόμενον τῆς ἐπιγραφῆς, ὡς θά γίνη φανερόν καὶ ἐκ τῆς κατωτέρω ἀναπτύξεώς της. "Ηδη ἀπόκειται ἢν τῇ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ Αργους ἀνάοιθμον.

Εἶναι τεραχίνον στήλης ὁρθοτριγωνικόν τεορατιζόμενον μόνον εἰς τὴν δεξιάν πλαγίαν πλευράν, ὅπου δῆμως εὑρεῖαι ἀποσχίσεις, ἐκτεινόμεναι ἐκ τοῦ ορασπέδου ταύτης πούς τὴν ἐπίγραφον ἐπιφάνειαν, ἔχουν ἀρκετά γράμματα ἐξαφανίσει. Η ὁπισθία ὅψις ἀνόμαλος, αφυροτυπής· ἡ ἐμπροσθάνα καλή, ὡς συνήθως. Λίθος εἶναι ὁ γνωστός καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν τοῦ Ἱεραίου οικληρός φαιότερος τιτανόλιθος μέάραιάς λευκάς φλέβας 0,43 μ., μέγιστον πλάτ. ὅμοίως καὶ πάχ. 0,165.

Τά γράμματα, μέρετρίαν ἐπιμέλειαν χαραφθέντα, χεχουν ΜΨ.Ο, 006-0,011 μ. φέρουν ἐλαφράς ἀκρεμόνας, ἄλλ' ὅχι πάντοτε. Τό Σ. οὐτε τελείως λοξόγράμμον οὔτε ὁριζοντιόγραμμον εἶναι. Τό δέ Α

(Άρροπά λινή
δικηρά ζεχ.
ἡ επιφύλακτη)
1. Τό σχῆμα των γραμμάτων εἶναι αἱσθητῶς παλαιότερον τῆς δημοσιεύσης ὑπό τοῦ Walter ἐν *Östrel Jh.*, 14(1911).

ἄλλοτε ἔχει τὴν διασφαλήν γραμμήν εἰθεῖαν καί ἄλλοτε το-
ξοειδή. Ἐκ τῆς ἐν γένει μορφῆς τῶν γραμμάτων δέν δύναται
νά κατέληθη ἡ ἐπιγραφή κάτω τῶν μέσων τοῦ βέ π.Χ. αἰώνος ¹.
Η διάστιχος ἀλλοταρική ποικίλει, ὅχι μεγαλυτέρα τῶν 0,006μ.
ὅμοιως καί ἡ διαγράμματιος, κυριανορένη μεταξύ 0,002-0,004.

Τὸ ἀρχικόν πλάτος τῆς στήλης δέν εἶναι εὔκολον
νά ὄρισθη ἐπακριψᾶς. Τὴν πρός τοῦτο βάσιν, κατά προσέγγι-
σιν πάντοτε, παρέχουν οἱ τερματιζόμενοι κανονικοὶ μέχρι τοῦ
πέρατος τοῦ λίθου στίχοι 13 - 18. Μὲ τὴν φάσην τοῦ 16-00
π.Χ. οὐδὲν εὐνεχίζετο μεραίως τὸ ὄνομα Αἰλοκρα/Σε —, μὲ
τὸ διποίον τελειώνει ὁ προγράμματος υπότοξος, ἀπό τοῦ πέρατος
δέ τῆς συνεχείας ταύτης μέχρι τῶν αὐχομένων γραμμάτων — σχ
εῖναι ἐπόμενον ² νά διπλοψία, συμφώνως πρός τὴν ἐν γένει οἰ-
κονομίαν τῆς Επιλογῆς, 1) τὸ ἔναρθρον πατρωνυμικὸν τοῦ ὄ-
νόματος Αἰλοκρα/Σε —, 2) ἡ δήλωσις Α ἡ ἐν Ἀργει Κ.

3) ὄνομα κατ' ὄνοματικήν, 4) τὸ συντομογράφημα ΙΑΕ καί
5) ὄνομα κατὰ γενικήν, τοῦ διποίου τὸ τέλος ἀποτελοῦν τὰ
σωμέντα γράμματα. — — Ο Υ. Νά ἐπαναλαμβάνοντο καί διλητη
νίαν ἀκόμη φοράν τὰ στοιχεῖα ταῦτα, δέν φαίνεται πιθανόν,
οιότι τὸ πλάτος τῆς στήλης οὐ ἐπέρειν οὕτω ὑπέρμετρον.
Ἀνάλογα πρέπει νά φαντασθερεύ καί διά τούτο λοιπούς κατα-
νοματούντας στίχους. Η Ιποθετική, ἀλλ' ἀναγκαῖα καί ἀσφα-
λῆς, ως νομίζω, συμπλήρωντας τοῦ 16 - 8 ἐπιτετεῖ χώρων πρός

(1)

Beibl. 146 παραληπίδιας ἐπιγραφῆς τοῦ Ιασίου, χρονολογου-
μένης εἰς τὸ τελευταῖτον τέταρτον τοῦ β' π.Χ. αἰ., καί πιθανῶς
εἰς τὸ έτος 114, ἐξ ἀφορρής οὐχί τοῦ Σεζήνωνος, ἀλλά τοῦ
Σείνωνος ως εἶναι ἡ ὄρθη ἀνάγνωσις τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῇ
ἐπιγραφῇ ταύτη ὄνόματος. Περὶ τούτου δμως ἐκτενέστερος λόγος
οὐ γίνη κατωτέρω.

ἀριστερά τῆς πλακές περίπου ρήσον, μηδὲ εἶναι καὶ διαβι-
χων τὰ σωθέντα γράμματα τοῦ στίχου πρός δεξιά, ἢ κατὰ τὰ
όλιγώτερον. Κατὰ ταῦτα έκαστος στίχος θά περιεῖχε συνοι-
κῶς περὶ τὰ 70 γράμματα.

Αἱ εἰς τὸ τέλος μερικῶν στίχων κάθετοι κεραῖαι δηλοῦν, ήτι
εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο περιτούτας κανονινῷ· καὶ διάθος.

TΟ V = ΚΕΝΩΝ, ναζατ.

π] υρίδας [ΑΙΕ] - - -
]-] Σ ΙΑ' Απόλλων [ι... ε... -
]-] τος ΙΑ' Ρήσου ρο[ν - - -
5 5 - - - -] Σ ΙΑ φελοκλέοσε καὶ Δαρ[αγ]ό[ρας.]
]-] ΓΑΕ Δαρέου τὰς Δικόφρονος Α.
]-] ΓΑΕ] μναῖδος τὰς Εύθυνδάρου Α. v
]-] ΓΑΕ - -] τοῦ Ἀρτεμιδώρου ἐν Ἀργει Κ. v
]-] Εα] λλικλῆς ΓΑΕ Τημασικράτεος το[ν - - -
10 - - - - ΓΑΕ - - τ.. 'ΑΠ] ολλωνίου Α. Νικοβούλα ΓΑΕ μνασίων [σοι]
τοῦ τ.τ.τ - - - ΓΑΕ - -] εος τοῦ Ἐπιγένεος Α. Σωστράτε[α] ΓΑΕ] - -
]-] ΓΑΕ - -] φ τοῦ φελοκλέοσ(ε) Α. Δαρμοκράτη[η] σ ΓΑΕ v
]-] ΓΑΕ - - Ο] υ τὰς Σωτίονος Α. Πίκατα ΓΑΕ Φύλειας τὰς /
]-] ψων φελοκλέοσ Α. τάσων ΓΑΕ Φιλικρατείας τὰς v
15 - - - - ΓΑΕ - - τ..] 'Αρρόδειον ἐν Ἀργει Κ. Φύλοάτεια ΓΑΕ φελοκρήν
τε - - τ.. - - ΓΑΕ - -] ου τοῦ Ἀρτεμιδώρου ἐν Ἀργει Κ. Αρρόδειοιος ΓΑΕ]
ΕΑΡΩΝΙΚΟΥ
]-] ΓΑΕ ο] εανοῦς τὰς Απολλοδώρου ἐν Ἀργει Κ. Ηλιόδωρος ΓΑΕ]
]-] ΓΑΕ] Ἀριστίππας τὰς Διοκλέος Α. Πίκητ ΓΑΕ δεινί[α]
τοῦ - - - - ἐν Ἀργει Κ. Ελέων ΓΑΕ Θεοδοσίας τὰς Θεοδότου ἐν Ἀργει Κ
20 - - - - ΓΑΕ - - τ.. - - ἐν Ἀργει Κ. Διόκτεια ΓΑΕ Δηρητοίον το[ν] Δρίστωνος Ε
]-] ΓΑΕ - - τ.. - -] τωνος Α. Παντίας ΓΑΕ 'Αντια τοῦ Αντιράχου [- - -
]-] ΓΑΕ - - τ.. - -] ἐν Ἀργει Κ. Εκίνηκος ΓΑΕ Επικάτιας τὰς 'Αγαλίδη Α. v
]-] 'Αρ] τε(μ)ιδώρα ΓΑΕ Δαρέ Θενείας τὰς Νικοδάρο [υ - - -
]-] έτα ΓΑΕ Δαρμοκράτεος Σωτικράτεος Α. Βαυ - - -
25 - - - - ΓΑΕ Σ] ωτηρί[δ] ος τᾶ[ς] Σωτού ἐν Ἀργει Κ. Π α[- - -
]-] φαντ..... Α. Ε Ο Λ Α Τ Ω Ν Α Π - - -
]-] . . . ΕΙ - - -

II

Στίχ. 2. Πυρίδας καὶ ἐν τῷ κεφαλοισμῷ τῶν ὅρίων ἔγιβαυ-
ρίων - Εορινθίων, IG, IV I² 7140, καθίστηκε νῦν ἀποκτείνεται
καὶ τὸ Εύ πυρίδας. Εὐπυρίδης ἐν ἐπιγραφῇ φιλασίας τῶν
ἰωματικῶν χρόνων, IG, IV 449² πρβλ. καὶ Rape, Wörterb³
λετά τό δίνομα ἵχνη τῆς καθέτου γραμμῆς τοῦ συντομογραφε-
ικοῦ Γ καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἡμίσεως τοῦ ἐντός αὐτοῦ Δ.

Στίχ. 3. Τό Γ ἐκ τῆς θέσεώς του εἶναι φανερόν, οτι εἶχε
τὴν σημασίαν τοσ κατωτέρω ἐπανειλημμένως ἀπαντῶντος ΓΑΞ.
Δγνωστον, ἂν τό σχῆμα του ὄφείνεται εἰς πλανεράν σύγχυσιν
ἐκ τῆς μορφῆς του πολλάκις ἐπίσης ἀπαντῶντος Γ ή εἰς
τὴν συνειδητήν πρόθεσιν τοῦ χαράκτου, ἀφοῦ μάλιστα διά τῆς
παραλείψεως τοῦ Κ ἀντί μετοιτικού διόλου ή συμασιολογική δύνα-
μις τοῦ συντομογραφήματος (μλ. κατωτέρω). Τροῖς εἶναι ή
ἀποδοσίες του καὶ εἰς τὸν Α-ον γράψεις τὸν Β-ον στίχον τῆς
τοῦ Σ-ου δέν εἰσωθησαν ἵχνη, διά νᾱ κρίνωμεν - . Εφεξῆς ἔγινε
τὴν κανονικήν καὶ γνωστήν καὶ ἐγ μητῶν ὀπιγραφῶν τῆς περι-
χῆς μορφὴν ΓΑΞ, ἔξαιρέσει μόνον του Β-ου καὶ Θ-ου στίχου,
διόν τό Ε εἶναι ὅχι στρογγύλον, ἀλλ' εὐθύγραμμον, πιθανῶς κα-
τά παραπλάνησιν ἐκ του συχνότατα καὶ ἀνεξαιρέτως ἀπαντῶν-
τος ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εὐθύγραμμος Ε.

Μόρο τοῦ ΓΑΞ σώζεται κάτω δρεζοντία γραμμή, ἀντί-
κουσα πιθανώτατα εἰς Σ.

Στίχ. 4. Τὰ ἵχνη του πρώτου σωζομένου γράμματος φαίνεται
ν ανίκουν εἰς τ. Πίσσας: Rape³ ἐν λέξει Bechtel, Hijos
Personenm., 577.

Στίχ. 5. Η πρό τοῦ ΓΑΞ κάτω γραμμή πιθανῶς λείπεται τοῦ
γράμματος Σ.

φιλοκτῆς Ἀρροδίου Ἀργεῖος ἀναφέρεται καὶ ἐν 16, IV

Iερ 627 τεμηθεὶς κατά τὸν β'. π.Χ. αἱ. μπό τοῦ δήμου Ἐπιδαυρίων. Ἡ παράξειψις τοῦ πατρωνυμίτου τοῦ Φιλοκήσου εἰς τὴν ἡμέτεραν ἐπιγραφήν, καθίστησε ἡ μηδεδόνεις τοῦ ἐπιτασθμένου χαρακτηρισμοῦ συντορογραφικοῦ συμβόλοθε ἐμπλοδίζεται ν ἀποφανθωμεν, ἃν πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Τὸ δεύτερον δνορα συνεπλήρωσα ὡς θυληκὸν δεχόμενος μᾶλλον, οὗται πρόκειται περὶ συζυγικοῦ ζεύγους. Διὰ τὴν περὶ πτωσιν τῶν περισσοτέρων τοῦ ἐνός ἀπελευθερούντων κυρίων

βλ. A. Calderini, La manomissione e la condizione dei liberti in Grecia (1908), 6. 181.

Στίχ. 6. Παραπλήσιον πρὸς τὸ θιληκὸν ὑποκοριστικὸν δάμεον συπλήρωσε καὶ εἰς τὸν 17-ον στίχον. "Οροιον δνορα εἴναι γνωστὸν καὶ ἐξ ἀλληλε τοῦ" ἀργους ἐπιγραφῆς καλατετέρων χερίων, BCH, 32(1908) 27^η στίχ. 17 καὶ διῆτα αὐτῷ οι ὑποκοριζόμενοι: Ἀριστεον (στίχ. 14) καὶ ὄφελιον (22),¹ βλ. καὶ εἰς τὴν κατωτέρω αναδημοσιευμένην ἐπιγραφήν τοῦ Walter

1 Εύστον (στίχ. 18) καὶ Μικάσιον (21).

Λυκόφρων, εἰς τὴν ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν ἀπό τὸ Βουτσοπόδη, 16, II 552⁵ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπωτεσθέντος ἀναγλύφου τῆς Πυργέλας αὐτού, 631. πρβλ. καὶ τὸ δνορα τῆς ἀργειακῆς φρατρίας Λυκοφρονίδας, Vellgraff, BCH, 33(1909) 199 καὶ 194 καὶ Λιπεισύνη, 44(1916) 56 ἐξ E. Bachmair, Philologus, 60(1910) 497 καὶ (R. Accad, Atti, fasc. 6) 8(1938) 125.

Στίχ. 7. Εὐατέ : Ρερέ³.

Στίχ. 8. Τὸ Ε. χωρὶς ἐνωτικήν γραμμήν μεταξύ τῶν γωνιαζο-

1. Εακός ὁ τονισμός τοῦ Vellgraff δάμεον, Ἀριστέον, ὄφελίον

μένων οκελῶν του. Ὁμοίως καὶ εἰς τούς στίχους 20 καὶ 22,
ἴως καὶ εἰς τὸν 25, διπου εἶναι οκιώδες. Μία πάσσα τὰς λοι-
πὰς περιπτώσεις φέρει τὴν γραμμήν ταύτην τοξοειδῆ ή σύθεταν
στίχος 9. Τιμαζηράτης καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ μεθάνων, 16,

ΙΥ 8552

Στίχ. 10. Ἀλλος Ἀπολογῶντος ἐξ ἀργούς ὁ ἡ 16, τὸ πρῶτον
βεκορούλα καὶ ἐν ἐπιγραφῇ Ἐφιόνης, αὐτόθι τῇ ΙΙΙ.

Μναζίων, αὐτόθι καὶ ἐν 16, ΙV I² Ind.

Στίχ. 11. Ιωα ἀνήκουν εἰς Ε τά ίχνη τοῦ πρώτου σωζομένου
γραμματος. Ἐπιγένης καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κουτσοπόδη, 16,
ΙΥ 552. Σωστράτ [Α, πρβλ. 16, ΙΥ Καί IV I² Ind.

Στίχ. 12. Ευφαλμένως ἔχαράχθη Ε εἰς τὸ τέλος τοῦ φιλο-
κλέος (5) καὶ διπλοῦν Η εἰς τὸ Δεροκράτης.

Στίχ. 13. Τὸ Σωτέων δέν παρεδόθη ἐκ τῆς ἀργολίδος ή τῶν
γειτονικῶν περιοχῶν, ρύτε τὸ Νίκαια, διπερ ὡς δινηρα διούλης
ἀπαντᾶ ἐπίσης καὶ ἐν ^{ΔΙΑΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΔΗΜΟΣ} Ἀρρέσοι, Bechtel, Histor. Perso-

^{ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ} ιεπηνιδιά, πρβλ. καὶ Pape³. Σωνατόν ἐκ τῆς ἐπιδιόρου
τὸ ἀρσενικόν Νίκαιος, 16, ΙV I² Ind.

Στίχ. 14. Μᾶλλον η παρά ο εἶναι τὸ πρώτον γράμμα.

Ουσιώδης ἀνωμαλία εἰς τὸν στίχον τούτον εἶναι, διτι εἰς δινη-
ρα κατ' αὐνομαστικήν ἀκολουθεῦ δλλο κατά γενικήν, χωρίς τὴν
παρεμβολήν τοῦ συντομογραφήματος ΓΑΠ, ὡς συμβαίνει εἰς πά-
σας ἑναξιερέτως τὰς λοιπὰς περιπτώσεις τὰς διασωθείσας ἐπί-
του λίθου. Ἐπί πλέον δέν ἐπακολουθεῖ εἰς τὴν γενικήν ή εὐ-
αρθρος κατά γενικήν πατρωνιμική δῆλωσις. Φαίνεται, διτι
ἐκ συγχύσεως ὁ τεχνέτης παρέλειψε τὸ ΓΑΠ καὶ συνέψυρεν
ἐν συνεχείᾳ τὰς δύο γενικάς. Τείνει ν' απλασθῶ περιθούσερον
τὴν εἰκασίαν ταύτην πιού τὴν ἀνακύπτουσαν ἐπίσης εὔλογον
ὑποψίαν, διτι πιθανόν ἐπεδιώκει ν' ἀπλοποιηθῆ ὄποιμως ὁ φο-

στικός τύπος δια τῆς παραυτίως γόνης τῆς ὄνοματικής του
ὄνοματος του ἀπελευθερωθέντος δούλου, ἡ οἵᾳ ἴδωρεν καὶ κα-
τωτέρω, καὶ τῆς γενικής, του ὄνοματος του ἀπελευθερώσαντος
Ευρίου του, χωρὶς τὴν προσθήκην του κατονυμικοῦ. Ἀληθῶς
τοιαύτη μεμονωμένη σκόπιμος ἀξιότερος, μήτις καταργεῖ τὴν
διμειομορφίαν καὶ τὴν λεκτικήν τάξιν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, ψίνε-
τας καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως δυσκολοπαράδεκτος.

Ιάσωνα, ἀπελεύθερον κάποιου καλλιώνος γνωρίζομεν καὶ
εκ του Ἀσκληπείου τῆς Ἐπιδαύρου, 16, IV I² 357. Τὸ ὄνομα
καὶ τῆς ἀλλης ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς, αὐτόθι, 227.

Εὐκράτεια, ἐξ ἀργούς γνωστὸν τὸ ἀρσενικὸν Εὐκράτης,
16 ΙY 618 II, ἐκ τοῦ ἄραιου δέ τὸ ἔλιπες Εὐκρατές,
αὐτόθι, 529.

Στίχ. 15. ¹⁷ Εὐκράτεια καὶ εἰς ἄλλας τοῦ ἀργούς ἐπιγραφάς,
16, ΙY 575 ^{1.} BCH, 32 (1903) 237 στίχ. 16 καὶ 17, ὥμοιώς καὶ
τὸ ἀρσενικὸν Εὐκράτης 16, ΙY 599 ^{2.}

Φιλοκρατές τε --, τὸ θηλυκὸν οὐλοκράτεια ὡς Κνορα ἀπετευ-
θερόντης ἐξ ἐπιγραφῆς τοῦ Ηοαίου, 16, ΙY 520, ¹⁹ Φιλοκράτης
δέ καὶ ἐν ἀναθηματικῇ ἐπιγραφῇ εἰς τὸν Απόλλωνα, ²⁰ Ἐ"Αργούς,
BCH, 33 (1909) 172 στίχ. 3.

Από τὸ ἐν "Αργεία παρελεῖρθη τὸ Ρ.

Στίχ. 17. Θεαντό, Pape καὶ Bedtel, ²¹ ἐν Θ' ἀνωτ. 570.

Πλεοδώρος, ²² ἐκ τῆς ἀργείας προσωπογραφίας ἄλλος γνωστὸς ὁ
ἐν 16, IV 591.

Στίχ. 18. Θεοδόσιος, ²³ ἀπαντᾶ καὶ εἰς τὴν γνωστήν καὶ εἰς τὴν
γνωστήν ἀπελευθερικήν ^{ΔΗΜΟΣ} ἐπιγραφήν τοῦ Ηοαίου, 16, IV 530,
πρβλ. καὶ in, 33 (1909) 183 καὶ Phil, ²⁴ 60 (1910) 467.

Στίχ. 20 Εἰς τὸ ἀρθρον τοῦ Χ παρελήρθη τὸ Γ.

Ἀρίστων καὶ εἰς τὴν ²⁵ ἐν 16, IV 629 ἀργείων ἐπιγραφήν.

Στίχ. 21. Ἐν ἀρχῇ διεσώθη τὸ δεξιόν πέρας εἰς ἀνω κεραίας
τοῦ Τ.

Στράτων, ²⁶ ἐν 16, IV Ind.

Παντίας, Pape²⁷. ²⁸ ἐν Ἀσκληπιείῳ καὶ Μεσεζηνίᾳ Πάντις,
16, ΙY 527 B22 καὶ IV 428, πρβλ. Ἐπέσημη τὸ Παντιάδας, Χνο-
μα γένους ²⁹ ἐκ Τροιζήνως, 16, ΙY 757-32 καὶ Παντίδας ³⁰ ἐν
τῇ ματωτέρῳ ἀναδημοσιευμένῃ ἐπιγραφῇ τοῦ Ηοαίου στίχ. 2.
Τὸ Ἀντίας ³¹ ἐν τῇ ἀρχαῖῃ ἐπιγραφῇ τῶν Μυκηνῶν, 16, ΙY 492
καὶ ³² ἐν Pape³³.

Αντίμαχος "Αργειος ἀναφέρεται ὡς ἐργάνης τοῦ ἐν' Φπι -
δαύρῳ ναοῦ τοῦ Αδικηπιου, 16, IV 1² 102γ καὶ 41
Στίχ. 22. Σωπάτρα καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς Ερμιόνης 16, IV 1² 1
II ἐπίσης Σωπα [ερ -ώς ὄνομα ἀπελευθερούντος προσώπου ἐν
ἐπιφραφῇ τοῦ πραίου, 16, IV 529γ].

Αγαλίθας, ἐν "αντρῷ τῆς Κυλλήνης ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ
Hiller μεταξύ ἄλλων ὄνομάτων καὶ Αγαλίθας, 16, Y2 362.
Ἐκ τε γέας ἔχομεν Αγαλλίας, αὐτόθι, 41γ, μλ. τὸ ὄνομα
καὶ ἐν Pape³, ὅπου ἐπίσης καὶ Αγαλλίς.

Στίχ. 23. (εἰς τὸ πρῶτον ὄνομα ἐσφαλμένως Η. ἀντί).
Δαμοσθένεια Νικο [μ- - ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἐν 16, IV
529 ἐπιγραφήν, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀσχετός πρὸς τὴν σὺνταῦθα.]

Στίχ. 24. Σωίκρατεος, οὐατά τὴν ο νῆθη ἐν τῇ ἀργολικῇ διαλέ-
κτῳ ἔξασθένωσιν του 6 τὴν φθάνουσαν μέχρι τοῦ π. π. X. αἱ.,
Bechtel, Griech. Dial. II 462 ἐξ. Μία τὸ ἐν τέχει
ὄνομα τὰ ἵχνη του τελευταίου σωζομένου γράμματος ἴσως ἀνή-
κουν εἰς Η. ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

Στίχ. 25. Σωτηρίς καὶ ἐν 16, I V 529γ. Σωτος ὁμοίως εἰς
ἄλλην ἐπιγραφήν τοῦ Αργους τῶν Ιωματίων ποόνων, αὐτόθι 587¹⁰.
58¹¹.

Στίχ. 26. Ἐκ τῶν σωθέντων γραμμάτων, τινά τῶν οποίων λιαν
προφληματικά, δέν δυνάγεται τίποτε τὸ ἀδφαλές. Τά δὲ ἀρχῆ
ΦΑΝΤ θ' ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ὄνόματος - φαντος (Αρστόφαντος
Διόφαντος, Εύφαντος ολπ. Pape³, I 6. XXXI)ῃ φαντίας (αὐ-
τόθι, ἐν λέξει)

Στίχ. 27. Πρό τῶν οὐατῶν διατηρουμένων η λείπουν 4 γράμ-
ματα καὶ πρόσαρτῶν ἄνω διακρίνεται ἐπιμήκης ὄριζοντία γραμ-
μή, δυναρένην ἀφίνη εἰς τὸ συντομογράφημα ΠΑΓ. "Αν οὐτως
ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἀποκλείεται ή οὐατά τ' ἄλλα πυθανή συρπήρωτις
τῶν γραμμάτων ΕΙ διά τοῦ ἐν "ΑΡΓΕΙ

Μός τούτοις ἀναφέρω, θτὶ εἰς ὅλοκληρον τὴννέπιγραφήν τά συντομογραφήματα χωρίζονται κατά κανόνα διά μετρού κενοῦ χώρου ἀλό τά προηγούμενα κατά τά ἐπανολουθηύντα εἰς αὐτά ὄνόματα, ὀλιγωτέρου, σχεδόν ἀνεπαισθήτου διά τό ΓΑΕ, μεγαλυτέρου δέ διά τό Α καὶ ίδια τό Κ.

III

Ιερεττόν νά ἐπιμείνωμεν διά τόν χαρακτῆρισμόν τῆς ἐπιγραφῆς. Ότι εἶνας ἀπελευθερική, γίνεται ἀμέσως καταληπτόν ἐκ τοῦ συντομογραφήματος ΓΑΕ, τοῦ ὀποίου τέλη σημασίαν μέ ἀγχίνοιαν καὶ πειστικότητα καθώρισεν ήδη ὁ Brunnack γενόμενος ελευθερος.¹ Τό συντομογράφημα τούτο ἀκαντά, καὶ εἰς δύο ἄλλας ἀπελευθερικάς ἐπιγραφάς, γίνεται ἐκ τοῦ Ἡραίου (16. IX 530, πρβλ., καὶ B.C. 33(1909) 123 καὶ Phil 60(1910) 466) καὶ ἄλλην ἔξι Αργούς, δημοσιευθεῖταν ὑπό τοῦ Vollgraff (B.C. 53(1909) 466-α). Εἰς ἀμφοτέρας τό ΓΑΕ, δύοκις ἀκαντά, συνδέει κατά κανόνα δύο ὄνόματα, τό ἐν κατανομαστικήν, τό ὄνορα τοῦ ἀπελευθερωθέντος δούλου, τοῦ ἀπελευθερώσαντος κυρίου, κατά γενικήν. Η ὑπό πάντων τῶν μέχρι τούτων ἐκδοτῶν τονισθεῖσα ἐξαίρεσις τοῦ κανόνθε τούτου εἰς τὸν οἷον στίχον τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς, καὶ εἰς τὸν 12-ον τῆς σευτέρας θά δηχθῇ κατωτέρω ἀστήρικτος. Όροίως δέν δύναται νά ληφθῇ ὑπ' ὅψει η ἀνωμέρων η συζητηθεῖσα ἀνωτέρω εἰς τὸν 14-ον στίχον, ἀφοῦ οὔτε σύστασιν, οὔτε τυπικῶς ἀντίκειται εἰς τὸν τεθέντα κανόνα.

Εἰς τὴν ἡμετέραιντο ὄνομα τοῦ ἀπελευθερώσαντος συνοδεύει τό ἄλλο ὄνομα, τό πατρωνυμικόν, κατά (ἀρθρον γενικήν ἐκφερόμε-

1. Joh. Brunnack. Die ^{Αρχή} ^{Abkürzung} γας in argivischen Inschriften. Phil. 60(1910) 466-72, καὶ ίδια 474.

νον, διπλως ἀκριβῶς καὶ εἰς ἐτέραν ὅροις φύγεως ἐπιγραφήν τοῦ ἱραίου, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ πού Walter (Österr. Jh. 14 (1911) Beibl. 145) καὶ ἀναδημοσιευμένην κατωτέρω. Τις ταύτην ἀντί ΓΑΕ ἔχομεν τὴν συντομογραφίαν ΠΑ (πάπελενθε-ρος)).

Εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπαντοῦν καὶ ἀλλού δύο ἀκόμη νέα συντομογραφικά σύμβολα, τὸ Α' καὶ τὸ Κ', συνδεδεμένα πάντοτε μετά τῆς ἐμπροσθέσης οὐ τριτικής δοτικής ἐν "Ἀργει." Πάτερον ἀπαντά κατά καινόντα μετά τὴν πατοωνυμικήν γενικήν, ἄλλοτε τὸ ἐν καὶ ἄλλοτε τὸ ἄλλο. Τὸ Α' ἐπώθη 11 φοράς, τὸ δέ ἐν "Ἀργει" Κ' οχιρίς νά ύπολογισθῇ τὸ ἀμφίψιλον λείψαντον τοῦ τελευταίου σωζομένου 27-ου στίχου. Ποιλά ἐπίσης εἶναι καὶ τὰ πολορά δύναματα (19 ἐν διψη περιπτώσεις, ἐξαιρέσει τοῦ 1-ου καὶ τῶν δύο τελευταίων στίχων), εἰς τὰ διποῖα δέν γνωρίζομεν, ποιος ἐκ τῶν δύο συμβόλων ἐπηκαλούθει.

Τὸ Κ' αὐτομόνοιλο εἶναι ἡ συντομογραφική δήλωσις τῆς μετοχῆς κατοικούντος - ούστικεν συχνοτάτης εἰς ἐπιγραφάς, ἐξ διλων τῶν Ἑλληνικῶν τόπων. Ὁ σκάσυνθετούς τῆς μετόχης ταύ-

1. Δέν πολυπραγμονούμεν διεῖ τὸ σύρρολον ΓΑ', τὸ διπλοῦν καθαρίσθη ἀνωτέρω ὡς ἀλιτη μορφῇ τοῦ ΓΑΕ.

1. V. Chapt. La province romaine proconsulaire d'Asie depuis ses origines jusqu'à la fin du haut empire (1904), 179 §.

G. Cardinals Rend. Accad. Lince. (5.5) 17 (1908) 184 §, ὅποι πιστή ἐκτίνησης περὶ τοῦ ὄποι.

H. Francotte, Musée Belge, 17 (1903) 384 §, καὶ Œuvr. de droit publ. grec, G. Busolt, Griech. Staatskunde, I (1920) 292; Syll. Inst: RB² XY 1415.

της τύπος οίκιων - οίκουρα - οίκουντες συντομογράφεται συχνά εἰς τὰς ἀττικὰς ἐπιγραφὰς ὡς οἱ, οἱκ. ἥδη ἀπὸ τῶν προεκλεισθέντων χρόνων.¹ Η τοιαύτη συντομογράφησις συχνοτάτη ἴδια εἶναι εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἀπελευθερωθέντων φτιάχνων τῆς Ἀκροπόλεως.² Τὴν φράσιν ἔχορεν ἐπίσης αὐτούς οιον, ἀλλὰ μέ αὐτοτοπογράφητον τὴν μετοχήν, καὶ εἰς ἄλλην τοῦ Ἀργούς ἐπιγραφήν: "Τῷρεις οἱ οἱ ἐν Ἀργείοις κατοι - κ οῦντες εἰς", 16, IX 606₁₂, πρβλ. καὶ 56, εποπ.

Ο ιφ ορισμός τῆς σημασίας τοῦ διευκολύνει τὴν ἐρρηνεῖαν καὶ τοῦ ἑτέρου συμβόλου. Λαμβάνον ομέν οὐ ὑπ' ὅψεις δτι ἀμφότερα ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, προκειμένου περὶ τῆς αὐτῆς περιπτώσεως, δέν συνυπάρχουν, ἀλλὰ τό "ἐν ἀποκλείεις τὸ ἄλλο, ἐν συσχετισμῷ δέκαί πρός τὴν γενικωτέραν σημασίαν τῆς φράσεως ἐν Ἀργείοις κατοικοῦντος, - οὐσίης) τό δέον νέ σημαίνη Ἀργείοις ου - εἰας. Προκύπτει λοιπὸν ἐντεῦθεν, δτι οἱ ἀναφεοῦμενοι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀπελευθεροὶ προέρχονται ἐκ κυρίων δύο κατηγοριῶν, Ἀργείων πολιτῶν πορένδος καὶ ἀρχέρερου μή Ἀργείων, ξένων, ή ἀκριβέστερον εἰπεῖν "αλλων τάξεων ἐγκατεστημένων ἐν Ἀργείοις.

Η μετοχή κατοικοῦντες ἔχει εἰς τὰς ἀττικὰς ἐπιγραφὰς διαφόρους σημασίας γενικωτέρας ή εἰδικωτέρας φύσεως καθορισθείσας ἥδη ὑπό τοῦ (Ἐνθανωτ. 189), μεταξύ τῶν "αλλων δέκαί τὴν σημασίαν τοῦ μετοίκου (6.189). Δι γνῶμας τοῦ ³ καὶ τῶν ἄλλων ποιεμησάντων

τήν γνώμην τοῦ

¹ διά τὴν ἡμετέραν τούτην οἰστον
ἐπιγραφήν δέν δύναται νὰ ισχύσουν. Ἐνταῦθα ἔχομεν οὐφῶς
οὐδὲ περιπτώσεις ἀντιδιαστελλομένας, τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς
ἐν Ἀργεία κατοικοῦντας. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ Ἀργεῖοι πολῖται,
οἱ ἄλλοι αὐτονόμοι, διτὶ στεροῦνται τῆς ἴδιότητος ταύτης.
Φυσικά δέν εἶναι δούλοι, ἀλλ' ἐν τοῦ ἀλιτου πληθυσμοῦ τοῦ Ἕγ-
κατεστημένου ἐν Ἀργείᾳ. Ποῖον δῆμος μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τού-
του θὰ ἔννοησωμεν; Διότι δέν δυνάρεθα νὰ δεχθῶμεν ἀδιανοί-
τως ἐν τῷ συνόλῳ του τὸν πληθυσμὸν τοῦτον, ξενοτες μάλιστα
πρὸ ὅφθαλμῶν τήν εὔρεῖσαν σημεῖαν τὴν ἀποδεδομένην της τόν
δρον κατοικοῦντες (, ἐνθ' ἀμωτ., ποβλ., καὶ ^{π²},
ὅμοιως) ή καὶ τὰς εἰς ἀριστερὰς κατηγορίας συνοψισθείσας
εἰδικωτέρας περιπτώσεις (^{π²}, αὐτόθι, 1426). Ὁ πραστικός
πληθυσμός ἀποκλείεται ἀπὸ τῶν πραγμάτων νὰ ὑποτεθῇ. Οἱ ἐν
Ἀργεία κατοικοῦντες, οἵτινες δούλοις ἀπελευθερώμενοις,
θὰ ἤσαν ἀσφαλεῖς ἀπὸ μακρού χρόνου ἔγκατεστημένοι ἐν τῷ
τόπῳ. ^{Διηγήσεις} ὅμοιοις κόλυσοις δέοντες ἀποκλεισθεῖσαν καὶ οἱ προσωρι-
νῶς ἔγκατεστημένοι, διότι τούτες φυχόν συνοδεύοντας τούτους
οἰκέτας δέν θὰ ἔσπευδον ν' ἀπελευθερώσουν εἰς Σένην γῆν, διά
νὰ στερηθοῦν τῆς περαιτέρω ὑπηρεσίας των μέχρι τῆς σίκαδες
ἐπιστροφῆς των, διογδήποτε καὶ διν ἔφοροτες τὸν θέσπιν εἰς
τὴν πρᾶξιν τῆς ἀπελευθερώσεως εύνοικούς, μέσας ὑπὲρ ἐαυτῶν.
Πά εἶχον ἐλθει ἐπίτηδες, οἵτινες νὰ ἔνεργήσουν τὴν ἀπελευθέρω-
σιν εἰς τό ἡματίον, ή νὰ προέβησαν εἰς ταύτην ἐπ' εὔκαιρία
τῆς ἐκ τοῦ Ἀργούς διελεύσεως των, δέν φαίνεται ἐπίσης πλ-
θανόν. Τό ἡματίον ήτο σημαντικόν ιερόν διά τὴν ἀργοτίδα

- 15 -

μόνον, δέν ήτο πανελλήνιον κέντρον, διπλακά. Οι Δελφοί¹, καὶ θά ἐγένοντο εἰς τοῦτο μόνον αἱ ἀπελευθερώσεις τῆς περιφορῆς, διπλακά. Οινέβαινε καὶ εἰς τὰ λοιπά τοπικής σημασίας Ἱερά.² "Πλειτα τοεῖς πούλαχιστον εἰς τό οωφέν περος τῆς ἐπιγραφῆς ἀπό τὰς ἀπελευθερούσας γυναικας εἶναι

ζένας." Ήσαν δημος τόσον πολλαί αἱ παρεπιδημοι ἐν τῇ πόλει ζένας γυναικες, διτε νά εὑρίσκωνται μεταξύ αὐτῶν καὶ τινες ἀπελευθερούσας τούς δούλους των; Διυκός ας εἶνα καὶ τούτων πιστευτόν.

"Διεξαρτήτως δημος πάντων τούτων, τὴν ἔκδοχήν τῆς πρωτεγής παρεπιδημίας ἐκμηδενίζειν ἀφ' ἀποτῆς ή σημασία τῆς φράσεως ἐν "ΔΡΥΕΙ ΚΑΤΟΙΚΩΝ" ἔχουσα λογικώς τὴν Πυνοταν μονιμοτέρας ἐν τῷ τόπῳ διεφονῆς. Η διαστοιχή αὕτη ἀπαντᾶ καὶ εἰς τὰς ἐπιγραφας: 1) "οῦ μόνον τῶν πολειτῶν καὶ τῶν ἄλλων κατοικουντων τὴν πόλειν, ἀλλά καὶ παρεπιδημουν-

τῶν ζένων" ΕΜ ΔΗΜΟΣ ΕΠΙΦΟΝΙΚΟΥ ΕΒΟ, ἀνωτ., 197. 2)

"πάσι ἐλευθέροις καὶ τοῖς κατοικουσοις ἐν Ηλεύθερῳ καὶ τοῖς καρδεπιδημούσιν" ἐκ Ηλεύθερου, αὐτόθι 190 καὶ 16 ΧΙΙΙ 104.

3) "καὶ μεγαλοπολειτῶν καὶ τῶν ἄλλων ζένων κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημούντες" ἐκ Σκάρτης, 190. 4)

"τοὺς πολεῖτας πάντας καὶ παροίκους καὶ τοὺς παρεπιδημούντας Ρωμαίων" αὐτόθι, 197. 5) "τὴν τε Θεσσαλῶν τῶν Ερεισυντελῶν ἐκάλεσεν ἐκ προγράμματος τοὺς τε πολεῖτας καὶ Ρωμαίων τοὺς παρεπιδημούντας" ἐξ Βρετοίσις,

714. 6) "παρεπιδημῶν ἐν ταῖς πόλεσι Ιλλίπη", τιμητικὸν ψήφισμα Αθηναίων, αὐτόθι, 640.

7) "παρεπιδημήσας ἐν τῷ πόλει" ἐκ Δελφῶν, αὐτόθι, 609.

1. Τὴν κοινῶς νομιζόμενην παγελλήνιον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ σημασίαν τῶν Δελφῶν αρρειφειται. Οι γραδεχορευόντες στις τοι δελφικούς ιερούς ήτοι ἀπελευθερωτικόν κέντρον μόνον διά τούς κατοικουσες τῆς ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΉΠΑΙΔΟΣ

8) " παρεπιδημῶν τε ἐτη πλείστη ἀνέγκαλητος ὅν διετέλεσεν ε
ἐκ πόνου, αὐτὸθι 707 Κλ. ²¹ Υπό ομοίων σημαῖαν καὶ η
λέξεις παρεπιδημία ³ ¹

ΜΕΝΕΙ λοιπόν εἰς τὴν διάθεσίν μας ὁ μόνιμος ξένος πληθυσμὸς
ὁ ἄλλο πολλῶν ἐτῶν ή καὶ γενεῶν ἔγκατεστημένος ἐν τῇ πόλει,
οἱ μέτοικοι δηλαδή, καθώς καὶ η τάξις τῶν ἀπελευθέρων, οἱ ἀ-
πελεύθεροι εἴναι γνωστόν, δτι, μέ την ἐλευθερίαν τὴν ὄποιαν
εἶχον νά ἐπιδίωνται εἰς διαφόρους τέχνας καὶ ἐπαγγέλματα,
κατώρθωντον ν ἀποκτοῦν πολλάκις μεγάλα πλούτη καὶ νά διακρί-
μωνται ² συγχωνεύομενοι κατά μικρόν μέ τούς μετοίκους

,308), ἀλό τούς ὄποιοις δέντούς ἔχωριζε καὶ μεγάλη ἀ-
πόστασις. Οὕτω οἱ πολίται τοῦ Περγάμου μετά τὸν θάνατον
τοῦ Ἀτάλου Γ' κατέταξαν εἰς τὴν κατηγορίαν των μετοίκων
τὰ τέκνα καλλικαρδιῶν κατεκτημένων τῶν ἀπελευθέρων, τοὺς βασι-
λικούς καὶ δημοσίους δούλους, καὶ τὰ γυναικεῖα των, τὸ αὐτὸ-
δ' ἀπραξαν διά τοὺς δημοσίους δούλους των καὶ οἱ
διαρκοῦντος τοῦ ^{ΔΗΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ} τὸν ³ μιθριδάτην πολέμου.

'Εκ τῆς θέσεως δέ ταύτης εὐλόγως προκύπτει, δτι εἶχον κάθε
δικαιώμα νάκατέχουν δούλους οἱ ἀπελεύθεροι καὶ ν ἀπελευθε-
ρώνουν τούτους, διάκις ἡθελον, δημος ὄρθως ὑπεστήριξε καὶ ὁ

(178-9).

Ἐνῶ οἱ ἐξ ἄλλων μερῶν ἀναφερόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἀπελευθε-
ρουμένων δούλων ήσαν πιθανώτατα μέτοικοι ἐκ αἰλφοίς.

2. , , οις ἐξ τοσαῦται καὶ τοῦ Χαροπείου τῆς Βοιωτίας (Πα-
παδάκις, ΑΕΧ. Δελτ. 1916, 217 ἐξ) καὶ ἄλλα δροια παραδείγματα.

1. πορεὶα, καὶ . 304. Βίς τινας μυημογενοῦντας αὐτὸθι ἐπι-
γραφας γίνεται ρήτη διακρίτη καὶ τῶν ἀπελευθέρων μεταξύ
τολμῶν τάξεων.

Ἐφ' Δεήναις ³⁵⁶ ἐξ ἀπελευθέρων πασχάντο, καὶ οἱ περίφημοι

Εἰς τοιούτους λοιπόν ἀπελευθέρους δύνανται ἐν μέρει
ν' ἀνήκουν οἱ ἐν "Ἀργει κ(ατοικοῦσ)τες"¹ καὶ πρωτίστως εἰς
τούς μετοίκους, ἔχοντας πολύ περισσότερον τό δικαίωμα νά
διατηροῦν δουλους καὶ ν' ἀπελευθερώνουν τούτους κατὰ βούλη-
σιν.² Οἱ μέτυχοι ὡς πεδά οικοι εἶναι γνωστοί ἐν "Ἀργει ἥδη
ἀπό τὴν ἀρχαῖην ἐποχήν"³ εὐλόγως δέ καὶ κατόπιν, καὶ δή
κατά τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, θά ἦτο ή τάξις αυ-
τη πολυάριθμος ἐν τῇ πόλει, ἥτις ἀπετέλει σπουδαιῶν κέντρον
τῆς Ἀργολίδος ἀπό πάσης ἀπόψεως. Εἴνα ἐπομένως φυσικώτερον
νά ἐννοήσωμεν τούτους κυρίως μαζί μέ τούς ἀπελευθέρους εἰς
τὴν δήλωσιν ἐν "Ἀργει κ ατοικῶν" ὡς μονιμότερον ἐγκατεστημέ-
κωρς παρ' α οἰανδήποτε ἄλλην τάξιν ἐκπῶν ξένων.

"Αλλη τάξις σένων ἐγκατεστημένη εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶναι
καὶ οἱ 'Ρωμαῖοι, τοὺς ὅποιους γνωρίζομεν ἀπό μαστυρίας ἐπιγρα-
φῶν: " 'Ρωμαῖοι οἱ ἐν "Ἀργει κατοι η οῦντες", 16, ΙΥ
³⁴ 606₁₂, βλ. καὶ 604 καὶ 605. Πρὸς τούτους ἄλλην ἐνδειξιν ἔχο-
μεν εἰς τὴν αὐτού^{της} 530 ἐπιγραφήν, στίχ. 14, ὅπου γίνεται μνεία
τῆς Θεοδοσίας 'Ρωμαίας, ὡς διορθωτοῦται τό χωρίον κατωτέρω.

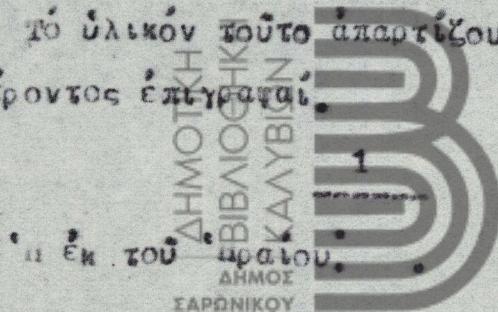
1. Εἰς τὴν τάξιν τὴν παραδιδῷμενην ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν διά τῆς λέξης
ξεως κάτοικοι κατά τὸν Δ' π.χ. αἰ. ὑπάγει οἱ (μεταξύ
ἄλλων δυσκαθορίστων στοιχείων καὶ τούς ἐξελευθέρους, ἐνθ. ἀνωτ.
194.)
2. εν - , III 1884 καὶ
, 408 ἔξ.
3. 16, Y 552₃ καὶ 615₂, πρβλ. καὶ ,
4. Πρβλ. καὶ , 101. Ἀνάλογος καὶ ή ἐπιγραφή ἐκ πελλήνης
ἡ δημοσιευθεῖσα ὑπό τοῦ Ὁρλάνδου, Π.Α.Ε. 1931, 80:
" 'Ἡ πόλις τῶν Πελλῆνών καὶ 'Ρωμαῖοι οἱ κ α/τοικοῦντες...".

Εἶναι οἱ συνηθέστερος τρόπος δηλώσεως πῶν ἀνά πάς πόλεις του

Τ Υ

" Αν ἔξετάσωμεν ἡδη λεπτομερέστερον τας μέχοι τους δε γνωστας ἀπελευθεριας ἐπιγραφας ἐν της περιοχης του "Δρογους συναμμεθα να κερδισωμεν κατα ακόμη περιευστερον σχετικως με τας ἀναφερομενας ἐν αυταις ταξεις, ως και μεταλλα ητηματα, ἐμφανιζοντα κατα την προσδον της ἐρευνης ἐνδιαφερούσας πλευρας. Προτου δημιε ἐπιχειρησαραν την ἔξετασιν ταυτην, θα προβλημεν εις σύντομον και γενικην μηδεσεωρησιν του γνωστου ὑλικου ἐπιφέροντες και τας ἀναγκαιας διερρωτησιον τας ἐπιμελομενας ἐνιαχου ἐν των κατωτερων πτοιχειων των προκυπτοντων ἄλιο την ιμετεραν ἐπιγραφην.

Το ὑλικόν ιουτο απαρτιζουν αι ακόλουθοι καταστολαν ἐνδιαφεροντος ἐπιγραφαι.

η ἐκ του αριστου ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΕΚΗ ΚΑΛΥΒΙΑΣ

16, IX 530 ().

μα . , 60(1010) 466 - 7(ἐπανάληψις του κει-

μένου του).

Ἐπανεξετασας τον λιθον ἐν τη ἐπιγραφαι μουσειῳ παρατηρω:

Στιχ. 1. Εις την προθεσιν Ἐως ούσιντας μέρος του ἀριστερου

Ἐλληνικου κοσμου ἐγκατεστημένων Φωμαίων, πορλ.

187 και ἐκτενησεψ φιλιογραφια.

Φωμαιον γιανατζημεν και ἐξ ἀλιων πολιεων της Πελοποννησου,

16, YI 268 (Λαντινείας) και 307 και 515₂₀ (Μεγάλης πόλεως) και

16, YI 1172₀ (Ιουθείου).

, Α. A, 11(1806) 74, ἐξ

, 211 Φ. E. (τας ἐπι

γραφας έχουν ἐπεξεργασθη ὁ

και ὁ)

, B. B, 33(1807) 187* .

, 60(1010) 466 - 7(ἐπανάληψις του κει-

μένου του).

, Ένθα προηγουμένω,

οικέλους τοῦ Η, ὡς παρέχεται καὶ ἐν τῷ οὐεδιαγράφεται τῆς 16.
Στίχ. 2. Τὸ αἰώνιον ὄντος τούτων καλῶς, χαραγμένον
 εντὸς τοῦ αἰώνος, φυσικοῦ φαθύσματος τοῦ λίθου, ὡς ὅρος παρέ-
 χεται ἐν Δ . . . καὶ ἐν Λ Λ.

Στίχ. 3. Ἐν ἀρχῇ -- εօδ, ὡς δ
 ος, ὡς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἔκδοτῶν,

Στίχ. 4. μλέπω καὶ ἔγω μετὰ τὸ αὐτοῦ τὴν ἀριστεράν ἀπόλη-
 δειν· τῆς ἀνω γραμμῆς τοῦ Τ, τὴν δίποσαν διέκρινε δ , ὡς
 καὶ ἵχος τῆς ὁριζοντίου ἀκρεμόνος τῆς καθέτου τοῦ γραμμῆς,
 θέστε νά εὑρίσκη οδῶν ἐπαρκές στήριγμα ή συμπλήρωσις τοῦ
 τοῦ διαφόρου τάς φιλασ, δ' . . . II, 14(1011)

147 ὑποσ. 8.

Στίχ. 6. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ τελευταίου ὀντοτάξεως δύναται νά
 είναι καὶ θαύματος, κατατάσθι τὸ τῆν ἐκπλευτισμοῦ την ἐπιγονο-
 φῆν τοῦ

Στίχ. 8. Ἀρχιθέσθι τὴν αρχηγούσα τοῦ δια τοῦ τύπου ^{ΔΗΜΟΣ} οντοτάξεως δέν εύσταθει. Τὸν αὐτὸν ἀκριβώς
 τύπον ΑΡΧΙΔΟΣ κατὰ μυνήση γενικήν ἔχουεν καὶ δύο ἐπιτυρρίους
 στήλαςκίαν ἀποκειμένην ἀδημοσίευσον ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ συ-
 λογῇ Ἀργούς καὶ ἐτέραν εὑρεθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ιερών τιθυ Στοάτια-
 τικῶν ἀρχῶν κατοχῆς κατά τίθισθαιειν δρόμου πόρος τῇ ἕγγρᾳ
 τῆς πόλεως ἀεροδρομίου.¹

μετά τὴν γενικήν ἀρχιδός τοῦ σύμμορον εἶνας οἱρεῖ καὶ
 ὅχι(τ) Α Β, ὡς ἀνέγνωσαν καὶ παρεδέχονταν πάντας οἱ πέχοι
 τούδες ἀποχοληθέντες μὲ τὴν ἐπιγραφήν. Οὕτω αἴρεται ή μπό πόμ-
 των τονισθεῖσα ἀγιαραγία, θτι δηλ. τὸ δηλοεν ΔΠ ἐτέθη εἰς τὴν
 περίπτωσιν ταύτην μετά τὴν γονίκην (μλ. καὶ
 ,463).

1. ἀδημοσίευση ἐν

Τὸν ἀρχιδός εἶναι ί γενική τοσ δόνόματος τοῦ ἀπελευθερώσαν-
τος Ἀργείου ποτίτου, ἐπακολούθεσα κατά τὴν ἐπικρατοῦσαν
ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τούτην εἰς τὸ σύμμορον ΔΕ, μέτερ καὶ οὖτις
πλήρης εἴη τὸ τέλος τοῦ προπτυχούμενου (πεντα) στίχου / ἐν-
τεῦσεν καταπίπτει ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ή διακριτοῦ ἡ ἐπιχειρο-
μένη ὑπὸ τοῦ

(468) μεταξύ ΔΕ καὶ Ε. Α. Π. Ὁ

μοῖς δένφφίνεται πιθανή ή γνώμη του ή στησιαχθείσα ἢ με-
ρεις εἰς τοιαύτας ἀνυπάρκτοις κατ' ἄλλης ταν διαφορά, θτι
ή ἀναγραφή τῶν ὄγοράτων εἰς τὰς στήρας ταύτας θά ἔγινετο
κατά μικρόν καὶ οὐχί συγχρόνως (469). Καὶ τὸ διάτοπον προσα-
γόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρεῖται, θτι εἴς καὶ ὁ αὐτὸς χωράπιτης

δέν θά εἶχε τὰς διαρροές. — νίκη (πεντ. 12) — φιλονίκα

(13), θεοδοσία (14) — οἰο — (15), θεοφαντ — — — (16)

κλπ, δέν δύναται να θεωρηθεί λογικόν. Ο τεχνίτης ἔχαραστε,

θπως τους ἔδειδον τοὺς τύπους τῶν δόνομάτων καὶ οὐγίς δημο-

άντος ηθελεγ ς αριθμητικοτυπία δέν αφίη εἶναι εὔλογος προ-

κειμένου περὶ δένων ἀπελευθερούμεντων — καὶ τοιαύτας εἶναι,

φαίνεται ἀρκετοῖς εἰς τοὺς ἀπελευθερικούς καταγίγους, τοῦ

"Ἄργους — ,οἱ διποῖοι δέν θά γησαν πλήρως ἔξωμοιωμένοι με-

τὸ γνωστικόνιδίωμα τοῦ τόπου, θέλλα θά σιετήρουν καὶ διανά-

διαλειτικά στοιχεῖα τῆς πατέρος του. Τας "Ἄργους αἱ δια-

ρροιαι αὐτας εἶνα συνηθέστατας εἰς τὰς ἀργοτικάς ἐπιγρα-

φάς (. II 446). Οὔτε καὶ

τὰ περὶ διαστημάτων μκωστηριζόμενα ἀκοτελοῦσν υπολογίσεμον

λόγον ἐνισχυτικόν τῆς γνώμης τοῦ

τὸ ἔπομενον "Αντιπάτρα εἶναι δύορα ἀπελευθέρας, μετ' αὐτοῦ

μάλιστα ὑπάρχει μνω ἵχνος γωνίας, τοῦ συρρόλου ποσφανῶς

Στίχ. 10. Σφαλερά ή ἀνάγνωσις τοῦ . εος εἶνας
τος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἐκδόται παρέχουν. καὶ ἐν τῇ περιπτώ-
σει ταύτη πρόκειται μεραίως περὶ ὄνοματος γενικῆς πτέρωσης.

Στίχ. 14. γα ε θεοδοσίας, 'Ρωμαία γαε - - -, οιατά τὴν ἐκ-
δοχήν τοῦ καὶ τοῦ να δοτίε τὸ 'Ρωμαία ἐκ-
λαμβάνει ὡς ὄνομα δούλης καὶ ὅχι ἔθνους (467 ὑποσ. 13 καὶ
477). Νά διορθωθῆ: γα ε θεοδοσίας 'Ρωμαίας. Διακρίνονται
ἐπὶ τοῦ λίθου τείχανα τῷ Α. 'Ρωμαίου ἐν 'Αργεί εἴδηρην ήδη
ἀνωτέρω μνημονευομένους ἐν Ἀκιγμασίᾳ.

Στίχ. 15. 'Αντί 'Διγάθωνος ἢ 'Ἄργει, η νά διορθωθῆ: Αγά-
θωνος ἐν 'Διγει . 'Η ἔνωτική γιαρρή τῶν γωνιαχορέμων
οικελῶν τοῦ γράμμα τος εὐρίσκεται ὅλιγον ἀπομεκρυσμένη πρὸς
τὰ ἄκρα καὶ τοῦτο παρέθυρε εἰς τὴν παρανάγνωσιν καὶ τὸν
χαρακτηρισμόν τῆς περιπτώσεως ὑπὸ τοῦ να , (460) ὡς
μοναδικής.

Στίχ. 17. 'Ἐν τεχε Λ Σ Ω, ὡς καὶ ἐν Α Λ. τά ἵγνη τοῦ η
εἶνας εὔκρινη.

Στίχ. 18. Εριτύλλας . τό Β. οώζεται.

Στίχ. 21. πρὸ τοῦ Δ, τοῦ ὄνοματος διακρίνεται ἀνω ἀπόληξεις
γράμματος, δυναμένην ἀνήκη εἰς .

Στίχ. 22. Εἶνας ΔΙΟΣΙΦ - . Διακρίνεται τό ἀνω μέρος τοῦ
η καὶ τοῦ Β.

'Εξ 'Αργους: , η Η, 53(1909) 455 ἐξ. να

• , 69 (1910) 463 (τὴν προσθέτεις ἐν μέρει μό-
νον) Παρά τὰς ἔρεύνας μου δέν ήδουν ήμην νά εισω τὸν λίθον.

Στίχ. 12. 'Αντί - α γαε Δάμος, Ηικεύς γαε 'Αρισ - νά διορ-
θωθῆ: - α . Δάμος, Ηικεύς ΑΚ 'Αρισ τ- . "Τύχεν καὶ

έδφ σήλωσιν Ἀργείου πολίτου, ἐξαφανιζομένου ούτω καὶ τοῦ
δευτέρου νομιζομένου παραδείγματος ἀνωμάτισ (

463 ., 184 μῆρα, καὶ 453), ήτις προήγεται ἐκ τῆς συγ-
χύσεως τοῦ καὶ ΑΕ. Τὰ ἐπόμενα δίνοματα Δάρος καὶ ΠΙΛΕΦΟΣ
εἶναι ἀπελεύθεροι τοῦ αὐτοῦ κυρίου.

3

Ἐκ τοῦ ἀραίου: Ο.

, 14(1911)

. 147. Εἰς ταύτην ἀκανθὴ τοῦ σύμφωνοῦ πεντάκις
ἐπαναλαμβανόμενον καὶ τιθέμενον ρεταξύ τοῦ δινόματος τοῦ ἀ-
πελευθέρου κατ' ὄνομαστικήν καὶ τοῦ ἀπελευθερώπαντος κατά γε-
νικήν συνοδευομένην καὶ μόλις πατρωνυμικής γενικής, ὡς καὶ εἰς
τὴν ἡμετέραν. Οἱ Λέωνες εὑρίσκεταις ἦδη ἐν τῷ Μουσείῳ ταυπλί-
ου καταγραφείς υπὸ αὐτοῦ. Τὴν ἐπιγραφήν εἶχα ἔντασθα
τὴν εύκατερίαν νόμοντος ἐπανειλημμένως, ἐπειδὴ δέ η ἴδιη
μου ἀνάγνωσις διαφέρει εἰς ίκανά σημεῖα τῆς ἀναγνώσεως, τοῦ
πρῶτου ἐκδότου, ἀναδημοσιεύων κατωτέρω ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ιερό-
νον αὐτῆς, σημειῶν, χάριν εὔκολοίσας, τὰ προσφρούρενα νέα διά Κε-
φαλαίων γραμμάτων. Επίσης διεκρίθησαν δι' ἴδιαιτον πεπογρα-
φικῶν στοιχείων αἱ λέξεις, αἴτινες διά τῆς νέας ἀναγνώσεως
ηλλαξαν τύπον.

Ἐ πί ἀ γ ἀνοθετα ἀράμοι καὶ ιερέων βασιλεος Πιλοφείδε-
ιερ ομ νάμονες ἀρας ἐπί εινωνος ο τό εν καὶ τεσσαρακοσ
τόν ἔτος φάνησ — — — τ. ωνε, Α ΝΤ ίας Παρραέος Ρυκο-
φρ ο νίας , φελο Δ Α Μω — — — 'Αριστίων' Αριστίω-
νος Δ αριά δ ας ἀνέγραψαν τούς κατεγγυεύσαδύ τας τοις
αὐτούς τοῦ διαφόρου τός φιάλας — — — τ. Α γοίου. Τη-

μόνιμεια οιλίστα ε τὰς Σω γράτεος. Νίκη Α --- Τ.. -
--- Τ.. - Αμμων Πα ν τακλέος τοῦ Ο Παντιά δα, Σώστρατος
--- Τ.. - δόμος . Σίρος Δαρεονοῖ(δ)ος τὰς λαττ-
μογ. ΝΕ - --- Τ.. --- ΑΠΟΛΛΑ ὄντιος οιλα(γ) ὁ
10 ρ φ Ζο Ο 'Απολλοδόμου. Ε Η --- Τ.. --- ΑΧΑΙ ΟΣ
Δ Ιωγένειος τοῦ Ο 'Ερ πατο υ. Θεοτύρε --- Τ.. -
--- ΕΛΕ ΙΑ Τ ΟΝΤΑ ΤΟΥ Λ ΠΛ Μ Ω ΝΙ Υ. ---
15 Τ.. - Λ..ΩΗ --- ΧΑΡ ΜΑΤΙΩΝΟΣ τοῦ Νικία. Σω πά-
ρα --- Ε --- Τ Ο ΖΟ ΡΙΖΕΙ Υ. Ε ΡΑΤΗ; Ε εν ορί-
λου τοῦ Στράτω υ ος. Ε Ε Β Ω ΣΠΕΡΑΤΤΙΔΑΣ τας φι Λ ΟΓΑ-
ΩΣ. 5-6 Α Δ έξιρι ας τὰς φι ΛΙΠ(Η)ΟΥ. Δ Ι Ή ΣΦΥ ΥΡΙ-
Δ ΗΣ Ε ΡΙ Τ Σ Υ Υ ΤΥ Ε ΡΑΤ Η Τ Σ. Δ Α Μ ΡΑΣ .
Δ η ενίπλου τοῦ ΡΑ Μ ΙΠ ΛΟΥ. Μ ην οδοκός ε Λ ΥΣΙ-
ΟΥ τὰς Πιπρία. ΣΩ ΤΙ ΗΟΣ 'Ηρακλείτου τοῦ Π ΑΥ ΣΑΝΤΑ
ΝΙΚ Α ΔΔΑ ΡΕ Τ ΟΥ τοῦ Λ ΝΤΙΟΧε ου. Σώσος
20 π οινίδος τὰς *ΑΛΕΞΙΒάροφ ΔΙ Ο δώρα ΔΕΙ Ν ίδος τὰς
*ΑΛΕΞΙΒάροφ ΔΙ ΑΡΟΝΚΟΥ ΑΤ α 'Ιππωδίκας τὰς Ελεοδάρου.
Νικάσιον Λαυδίκας τὰς Τ - - - ΧΑΡ Ιηλεία ΗΙΝΟ-
κλέος τοῦ 'Ιεροκλέος. 'Ιεροκλείτης ο ε
δαροκλέος τοῦ θειόμονος.

3-4 Εηνα(γ) ὄρας τὰς θαλλινεῦ. 'Ανθίκη Νικαρίστας
(τὰς) Σωτηρατε ος. ---

4-5 Σωτηρού τοῦ οι Κ τέχου. 'Υπειάς Στρατονίκου
τοῦ τ ρατ. .

25 7-8 ιος Εάλλεος τοῦ δαροκλέίτου. Διόρων Ε ληγόρα
τοῦ --- .

8-9 Ια Ε Ο θυδίκας τὰς Ελεάνδρου. 'Αγι λ απ ι ας
--- Τ.. - ψλέος . Σώπυρις Σ αραπιάδος τὰς Σω-
στράτ ου. --- --- Τ.. - Νου Δωσιθέα θρασέα τοῦ ο .

Στίχ. 2. ΕΕΝΩΝΟΣ, τά δύο πρώτα γράμματα, καί τοι αμύδρα,
εῖναι σαφῆ, ώστε ν' ἐποκλείεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ

Ζήνωνος, διτὶς ἔταυτίσθη πρός τὸν ἐν τῷ ψηφίσματι τοῦ
κοινοῦ τῶν περὶ τοῦ διονύσου τεχνιτῶν τιμώμενον Ζήνωνα ἐμα-
τοδόρου Ἀργείου (16, ΙY 558). Ο ἐκ τῆς διερθώσεως Βένων
πιθανόν νά εἶναι ὁ ίδιος μὲ τὸν ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι (στίχ.
35) ὄμώνυμον ταρίαν τοῦ κοινοῦ, διτὶς ἐπεφορεῖται νά πα-
ράσχῃ τ' ἀναγκαιοῦντα χρήματα πρός κετασκεψήν χαλκοῦς εἰνό-
νος τοῦ ἐν λόγῳ Ζήνωνος, εὔεργετήσαντος τὸ κοινόν. Αν πρόκει-
ται πράγματι περὶ τοῦ αὐτοῦ Βένωνος, ὡς χρονολογία τῆς ἐπι-
γραφῆς, παραμένει πάλιν τὸ ἔτος 114 π.Χ. (μλ. καί , 146),
ουμφώνως πρός τὸν γενόμενον ὑπὸ τοῦ καθ ορεισμόν (μλ.
τὸ σημβατικόν τῆς ἐν 16, ΙY 558 ἐπιγραφῆς).

Μετά τὸ ὄνομα τὸ θεωρηθέν πιστόλημα τοῦ ὑπὸ τοῦ ο
σχηματίζει μετά τωῦ σωζομένου ἀνω ἵχουσις τοῦ τὸ ἄρθρον οἱ.

Στίχ. 3. ΦΑΗΝΟΣ, ^{ΦΙΛΟΣ} διακρίνεται ἡ ἐνωτική γραμμή τοῦ Η. Τὸ ὄ-
νομα ἀπαντᾷ καί ἐπὶ νομιμάτων τοῦ Ἀργούς ἐκ τῆς ἐπωχῆς τῆς
Ἀχαΐκῆς συμπολιτείας ((.

6.13, πρμλ. καί .., II 457). Τὸ
θηλ. φαηνά ἐν 16, ΙY 550, πρ μλ. καί καί
Ἐνθ' ἀνωτέρῳ. Τὸ αὐτόθι (στίχ. 6) ἐλλιπές ὄνομα δύναται νά συρ-
πληρωθῇ καί ὡς ἀρσενικόν. Διά τὴν ἐναλλαγήν ει καί η ἐν τῷ
ὄνοματι μλ. . . . , ἐνθ., ἀνωτ., 457-8.

Τὸ ει τά τό φάηνος κενόν θά περιεγχε πεοί τάκ 14 γράμ-
ματα. Τὴν παρεχομένην ὑπὸ τοῦ ἐιδότου κατάληξιν φιατρωνυ-
μικοῦ. --- δας δέν ἡδυνήθην νά ἐπιφεραιώσω.

Στίχ. 4. ΛΥ ΚΟΦΡΕ Ο ΝΙΔΑ Σ, ὁ ἐσφαλρένως ΛΥΚ ΟΨΟΝ-
ΤΙ δας, πρμλ. καί , Μηριος., 44(1916) 59. πεοί τῆς

φρατρίας ταυτης μλ. τύς μνημονευεῖσας ἀνωτέρω (σε). —)
παραλογίας.

Στίχ. 5. Τό δικό του ἐκδότου μέ στιγμάς παρεχόμενα τρία
πρώτα γράμματα της μετοχής ἔγώ δέν σιάκρινα, διπάρχων δημος
χώρος είναι αὔκετός, μότε νά εύσταθη δι παρεχόμενος σύνθετος
τύπος της.

Στίχ. 7. — — ΑΜΒΗ, ίσως Δάμων ή Ποτάμων κλπ.

Στίχ. 8. Τό ἐνταυθα παντας δας υπενθυμίζει τό δημόνυμον
γένος της Ιποιζήνος Παντιάδα, 16, ΙY 757³²

, (c.6) 8(1938)128, μλ. και ἀνωτέρω σ. —

ΔΑΜΩΝΟΥ ΙΩΣ, ἐξ οφαλεράς χαράξεως = λαρονοτίδος. Παραλείψεις
ἔχει δι τεχνίτης και εἰς τόν Στίχ. 12 (Υ Κ Ο Υ ἀντί Λ Υ Κ Ο)
και εἰς τόν 23, δημος παρελείψει τό δημονον τας.

Στίχ. 9. ΛΑΤΙΓΝΩΣ, τό δνομα ἐκ . Προτιμώ τούτο
ἀπό τό Λατίνου, περί τοσ δημάτου μλ. 16, ΙΕΤ² 101₂.

— — ΩΝΙΟΣ, προεκρινα τήν θυρπλήρωσιν 'Απολλώνιος, ἀφοῦ τό
δνομα τούτο ἔδωνει λητρένως ἀλαντός ἐν τή ἐπιγραφῇ.

'Εν τέκει τού στίχου: ΦΙΛΑΙ. Τό είναια τυχαίων δημαρατῶν τού
λίθου ή πλάνης τού χαράκτου ἀντί .

Στίχ. 10. ΑΧΑΙΟΣ, και ἐν 16, ΙY 750³³ και 304₆ περί τοιού-
των ἐξ ἔθνηκών δημοτῶν δούλων δη μ .

(1907), 10 εξ. (διά τό 'Αχαϊος 6.11).

Στίχ. 12. ΣΤΡΑΤΙΒΑ, είς τήν θεσσαν τοσ πρώτου γράμματος τού
ονόματος φαίνονται ζηνη ὡσεί ε .

Στίχ. 15-16. Ε ΕΠ ΟΦΙΛΟΥ/ Τ ΟΥ ΣΤΡΑΤΩ Η Ή ΟΣ, πιθανῶς πρόκει-
ται περί τού γλύπτου Βένορθίλου, ὀκράζοντος μεταξύ τού μ' και Λ'
π.χ. αἴωνος, τόν δημοτον γνωρίζομεν ἐξ ἐπιγραφῶν τῶν εκλεισιών,
τῆς Επιδαύρου και τῶν Δελφῶν,

ἐν 16 ΙY Ι² 231.

Στίχ. 17. ΟΙ ΛΙΠ(Π)ΟΥ, ΤΟ ΣΕÚΤΕΟΝ Π Είναι, ή φαίνεται τούλάχιστον, ώς ο. Πρό καὶ ἐγγύτατα του ή. Ήπάσχει ραυώ μάθετον χάραγμα αἰνιγματικόν, δέν φαίνεται δρυς ν' ἀνήκη εἰς ή, ὅλότε θά ηδύνατο νά είναι τό δνορα Κ ΥΔΤΠ (πλού. Ασφές καὶ τό τελευταίον ή.

Στίχ. 20 "Αγνωστον, ήν ή πάντοτε του πατέρων πρεσβύτερου τῆς Δ Ε οπ οινίδας καὶ τῆς Δει ο ίδος ἐφείνεται εἰς συγγενείην σχέσιν ή είναι τυχαία σύμπτωσις.

Στίχ. 21. Τό Ηικάστο ο ν γνωστόν καὶ ἐξ ἐπιγραφής τῆς Φριόνης, 16, ΙΥ 731 III

Στίχ. 22. Πολλαπλὴν σύγχυσιν ἔπαθε περί τό μέσον του στίχου πούτου ὁ χαράκτης, προκληθεῖσαν κυρίως ἐκ του ἐν συνεχείᾳ δις ἀναφερομένου ὄνορατος του Τεροκέους. Τό τριμμα τουτο ἔχει ως ἐξής ΙΕ ΡΟΚΙ ΙΧΙΑΙ (πρλ). καὶ τήν ίπο του παρεχομένην φωτογραφικήν ἀπεικόνισιν του ιε-
ου). Τό πρό του ΔΗΜΟΣ ονόμα, παρά τάς περί τό τέλος χαρακτικάς ἀνωμαλίας, φαίνεται δτε είναι Τεροκής. Διεξήγητα μόνον μένουν τά άνωθεν του ίστεροχάρακτα οσ. καὶ αὐτό τό είναι δισερρήνευτον. Ν' ἀποδέηται ἡμίγε συντομογραφίκως τήν λέξιν παραχάραξις = σφαλερά χάραξις, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπικρατεστέρας ἐννοίας τῆς λέξεως τῆς κυριολεκτουμένης ἐπί τῆς κερδολογικήσεως τῶν νοριστάτων; "Ανάλογον καὶ τό ρήμα παραχορδίζω = κρούω ἄλλην ὃν τ' ἄλλης χορδὴν & (. - , στ. ἀρχ. ἐν λέξει).

Καὶ εἰς τό ἐφεξής διροκέος παρέλειψε τό πρός τό τέλος ο καὶ τό πρόσθεσε ἐκ τῶν ίστερων.

Στίχ. 23. ΒΗΝΑΡΟΡΑΣ ἐπί του λίθου. Διά τὸν τύπον του ὄνορατος πρλ. τό Βηνοκλέος, 16, ΙΥ 618 Ι, δπου κακώς διορ-

οώθη ὑπὸ τοῦ βότοῦ η εἰς Ε. περὶ τοῦ φαινομένου ἐν

II 44B καὶ 45B.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ στίχου ἐκ συγχύσεως πρὸς τὴν κατάληξιν τοῦ ὄνοματος Μικρίστας παρελείφθη τὸ ἔρθρον ταῦτα. Τὸ δνοματικόν εἰς ἐπιγραφὰς τῆς Μυριόνης, 16, II 730 καὶ 741⁶.

Στίχ. 25. Κληγόρας καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ 16, II 527, ἀπὸ τοῦ ιπραῖον καὶ επὶ ἐπιτυρρίου κλημός, ¹⁸ II, 27(1903) 266 14. περὶ τοῦ τύπου , II 451.

Στίχ. 26. Τὸ σωζόμενον ἐν ἀρχῇ ξύνος θυσὶ ἀνήκει καὶ εἰς Η.

4, 5, 6

Απελεοθερικάί διαφορετικού διμως τύπου, εἶναν καὶ ἡ ἐν 16, II 528, 529 καὶ 618 ἐπιγραφαί δὲ ὑπ' ἀριθμ. 527 κατάλογος δέν φαίνεται υἱὸν την εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Λί. 528 καὶ 529 ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀπελευθέρου κατ' αἰτιατικήν καὶ μετ' αὐτό κατ' ὄνομα τοῦ ἀπελευθερίσαντος, π.χ. 'Α γάθωμα Ναυαρχος', χωρὶς τὴν μεσολάμψην οικρότον εἰνοσῆς δάλου ἀναδόγου φραστικού τρόπου. Άλλην καί ἐνταῦθα, καίτοι δέν ἐτέθη, νοεῖται κατά λογικήν ἀνάγκην ἡ φράσις ἀφῆκεν ἐκεύθερον ἡ τὸ ρῆμα (ἀπ)ηλευθέρωσεν ἡ ἀπέλυσε (, 414

, 438 ἐξ). Γλωστηρίζω τούτο, χωρὶς νά παραδέχωρας τὴν ίδιατέραν ξννοιαν, τὴν ὀποίαν τείνει ν ἀποδώσῃ δὲ (140) εἰς τὸ (ἀπέφυγε) ἀντί ἀπελευθερος), μήτις, πιστευομένη, θά ήδυνατο νά ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰς δύο ὑπὸ συγκριτησιν ἐπιγραφὰς. Εἰς τὴν 618 μεταξύ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀπελευθέρου κατ' ὄνομαστικήν καὶ τοῦ ἀπελευθερώσαντος κατ' αἵ-

1. Εἰς τὸν στίχ. 18 ν ἀναγγωθεῖ!... τὴν θεροίων κλπ. διέτει ξώθη ἡ φυλληγις τῆς ἀνω γηπεμψης τοῦ Τ. Ομοιως εἰς τὸν στίχ. 26! — Αγατ— — όπου η οωθεῖσα ιχυωδης οριζοντια ιεραις αγημεις αναρριμολως εἰς Τ, ως παρετηρησε ηδη ο , ω Η, 27(1913) 200.

τιατικήν μεσολαβεῖ ἡ πρόθεσις κατά, θράψαλλος κατά τάν Νικέος (- κατά τάν Νικέος ἀπελευθέρωσιν, δια 477-8). Υ- παρχουν δῆμοι εἰς τὴν ἐπιγραφήν ταύτην καὶ ὄνόματα ἀπλῶς παρατιθέμενα, τό πρῶτον κατ' ὄνομαστικήν καὶ τό ἐπόμενον κατά γενικήν, δῆμοι πρέπει νά γοηθῇ τό σύστασικόν ἀπελευθεροῦς, δίπερ ἀπαντᾶ καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς (δια 473-4).

Υ

"Εχοντες" ηδη ἐν τῷ συνόλῳ του ὑπ' ὄψει τό μέχρι τοῦδε οὐθέν ἐπιγραφικόν ὑλικόν παρατηροῦμεν ἐν πρώτοις τὴν ὑπάρχουσαν διαφοράν ὡς πρός τὸν τρόπον τῆς δηλώσεως τῆς σχέσεως τοῦ ἀπελευθέρου πρός τὸν πρῶτον κύριόν του, ήτις δύναται νά συνοψισθῇ εἰς τὰς ἐπομένας κατηγορίας:

1) Τό ὄνομα τοῦ ἀπελευθέρου τίθεται κατ' ὄνομαστικήν¹ καὶ ἀκολουθεῖ τοῦ κυρίου του κατά γενικήν μεσολαβούσαντος τοῦ συντομογραφικού συμβόλου ΔΕ (ἱρετέρα ἐπιγραφή ἡ ἐν 16, ΙY. 530 καὶ ἡ παρά σημειώσεις, β H, 33 (1900) 455-6).

2) Μεταξύ τοῦ ὄνόματος σου ἀπελευθέρου καὶ τοῦ κυρίου του ἐκφερομένου καὶ του μὲν καὶ τοῦ δέ κατά τὴν αὐτήν πτῶσιν ὡς καὶ προηγουμένως, μεσολαβεῖ τό σύμβολον (ἐπιγραφή).

3) "Δινευ οὐδενός συμβόλου τό ὄνομα τοῦ ἀπελευθέρου κατ' αὐτιατικήν καὶ μετ' αὐτό κατ' ὄνομαστικήν τό ὄνομα τοῦ ἀπελευθερώσαντος (16, ΙY. 528 καὶ 529).

4) Ἀπλῆ παράθεσις τοῦ ἀπελευθέρου κατ' ὄνομαστικήν καὶ ἀκολόυθως τοῦ ἀπελευθερώσαντος κατά γενικήν (16, ΙY. 618).

5) Κατ' ὄνομαστικήν ὁ ἀπελευθερός καὶ ὁ ἀπελευθερώσας κατά γενικήν μεσολαβόσθως τῆς φράσεως κατά τάν (ἡ αὐτή ἐπιγρα-

1. Τὴν ὄνομαστικήν πτῶσιν τῶν ὄνομάτων τούτων ἐν ἀναφορᾷ πρός το εἰσαγωγικόν ἀνώγραφον ()έρμηνεύει ὁ εν. θελ. 149-50 (λογικα υποκείμενα) παραπέμπων καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφας.

φή 618).

"Η ποιητικά αυτη τῶν ἀπελευθερικῶν ἐπιγραφῶν οὐ"Λργους, ἀποτελεῖ ἔξαιρεσιν μεταξύ των ἐξ ἄλλων τόπων πληυριηῶν δροίων ἐπιγραφῶν, τὰς δοίας χαρακτηρίζει μεγαλυτέρα ἕνοτης καὶ δροιομορφία.

"Αλλη ποιητικά διαφέτειη τῶν ἐπιγραφῶν τούτων τοῦ "Αργους εἶναι καὶ η σχετικομένη πρός τοῦ διαφύσεως προσδιορισμούς τούτων συνοδεύοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀπελευθερώτατος. Οὕτω εἰς τὴν ἡμέτεραν καθίτην οὐ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου συνοδεύεται ὑπό ἑνάρθρου πατρωνυμικῆς γενικῆς. Τούτην τὸν 16, ΙY 530 καὶ εἰς τὸ εἰραγωγικόν ἀνθραφον τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς τοῦ μετά τὸ ὄνομα τοῦ ἀπελευθερώτατος ἀκολουθεῖ ὄνομα φατρίας, παθ ἑνικόν μὲν ἀριθμόν, δταν πρόκειται περὶ θνότας ἀνδρικοῦ κατά πληθυντικόν, δταν πρόκειται περὶ γυναικείου. Όμοια φρατρωνυμικά ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν ἑν 16, ΙY 529 ἀπελευθερικήν ἐπιγραφήν (πρβ). καὶ

(1909)184 ὑποσ. καὶ 57(1911)300).¹ Εἰς τὰς λοιπὰς οὐδεὶς πατρωνυμικός ή ἄλλος προσδιορισμός ὑπάρχει.

Λί σιαφοραί αὗται ἀσφαλῶς δέν ὄφειλοντα εἰς οὐσιαστικά αἴτια, ἀλλ' ἀποτελοῦν τυπικήν ποιητικά, δυναμένην τούτων νὰ συγχωνεύῃ καὶ τὰς πρός ποιητής προετεύσεως διάδεσε ξένων τῶν ἐγκατεστημάνων κατά τὸν π.Χ.αί. εἰς τὸ "Αργος.

Διά τὴν διτοπίαν τῶν ὄνομάτων τῶν πρατειῶν οικισμῶν πιθανόν τὴν κάτωθι ἐμρηνείαν. Διά τὸ ἀρσενικά ὄνοματα ὁ ἑνικός τύπος τοῦ

1. Ονόματα φρατριῶν τοῦ "Αργους ὑπάρχουν καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφάς. Τὰ μέχρι τούτων γνωστά συνεκεντρώθησαν, ὃς ἡδη καὶ ἀγωτέρω (6.—) ἐλέχθη, ὑπό τοῦ τὸ B. H. 18(1909)122 ἐξ καὶ μ. 44(1916)56 καὶ ὑπό τοῦ ἐνθ' ἀνωτ. 476 ἐξ, πρβ. καὶ (c.6) B(1938)125.

φρατρωνύμου και φυσικός και σύμφωνος πρός τό άκουστεικόν αἰσθημα , π.χ. Ἀριστέων Ἀριστίωνος ο ωριάς δ ας (Ἐπιγραφή , στίχ. 4). Όμοίως κανονικώς είσε τὴν γενής Δαροσθένεος τοῦ Νικουράκος Πατερίδα (θ II, πα(1909) 175 και 467 στίχ. 1-2). Ενδί τε τὸν πληθυντ.

ἀριθμὸν προκειμένου περὶ περισσοτέρων προσώπων! γροφέων δε θεραγόρου τοῦ / Νικοφάεος, φελοκλέος τοῦ / Ηγενοφαντού δραΐτηπιδᾶν (αὐτούς στίχ. 10-12).

Τοῦτο δημος ήτο δύσκολον νά ἐφαρμοσθῇ και εἰς τὰς γνωστὰς, δι' οὗ ἐτέθη πλησίον αὐτῶν τό ὄνομα τῆς φρατερίας κατ' ὄνομαστικήν πληθυντικοῦ. κατά τὴν ἀνάγνωσιν δημος δέν πρέπει νά λαμβανεται τό οπρ. δνομα μετά τοῦ ἐπορέν συ φρατρωνυμικοῦ ἐν συνεχείᾳ συνειφωνούμενον, ώς εἰς τὸ ἀντίστοιχα ὄρσενικά, ἀλλά μεχωρισμένως διά κόρμας οε, π.χ. φαηνάς, Δαμοτράδας (ήτις ἀνήμει δηλ. εἰς τὴν φρατερίαν τῶν Δαμοι/αδῶν) 16, IX 530 ΔΥΜΟΣ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

φελονίκας, Σμιρεῖδας, αὐτούθι, στίχ. 12, κλκ. Ἀποτελεῖ και ὁ τρόλος οὗτος εἶδος συντομογραφικής ἀναγνωστῆς.

Ἀνεξήγητος μένει η ἐν στίχῳ 8 τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔξαιρεσις Ε αἴσχρωνος, Πωλοθέους, εἰς τὴν δημοίαν ἔχορεν κατά πληθυντικόν τό φρατρωνυμικόν κατόκιν ὄνόματος ὄρσενικοῦ γένους. Η ἔξαιρεσις αὕτη ἐτονίσθη ηδη ὑπό τοῦ

1. Ονόματα φρατρῶν τοῦ "Αργους ὑπάρχουν και εἰς ἡλλας ἐπιγράφας. Τὰ μέχρι τούδε γνωσταὶ συνεκεντρώθησαν, ώς ηδη και ἀνωτέρω (θ. —) ἐλέχθη ὑπό τοῦ εν θ II, πα (1909) 182 ἐξ και 44(1916)56 και ὑπό τοῦ ενθ' ἀνωτ. 476 ἐξ. πορλ. και εν , (6) 3 (1938) 126.

καὶ τοῦ , δοτις φρονεῖ, θτι ἔχαράχθη καὶ ἀναλογίαν πρὸς τὰ θηλυκά (469). Μορίζω πιθανότερον, θτι ὁ χαράκτης ή ὁ ἀναγραφεύς ἡθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὸν ίως οὐχὶ ἐν χρήσει ἐνικόν του ὄνόρατος, ἐξ' δέ γ πρόκειται περὶ σράματος, ὅφειλομέν ου εἰς ψυχολογικὴν σύγχυσιν.

Τὸ ζῆτημα τώρα εἶναι, ποίαν τάξιν ἐκ τῶν κατοίκων του Ἀργούς συνοδεύουν τὰ φρατρωνυμικά. Ήτις προσδιοικῶν ὄνοματα Ἀργείων πολιτῶν, εἶναι ἔξω πάσης ὑμρψολίας. Οἱ ιερομύαρμονες τῆς Ἡρας οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ἐν 16, ΙΥ 530 ἐπιγραφής, τῆς του , ὃς καὶ ἐν 16, ΙΥ 517 δέν εἶναι συνατόν νά ήσαν ξένοι, ὅμοίως καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς ἐν α. Η, 33(1909) 192 ἐξ. ἐπιγραφής, οἵτινες δηλοῦνται μέ το φρατρωνυμικόν των οὐαί ήσαν ἀπιτανέστεροι πολίται, εὔγενεις, ἀνηκούτεις εἰς παλαιά ισχυρά γένη καὶ η προσθήκη τῆςφρατροίς εἰς τὸνά των ἀποτελεῖ τρόπον τινά τιμητικόν τίτλον. ΝΙΚΟΓΕΙΝΑ δέ ποκε τῇ ή μνεῖα αὐτῇ διά τὸν χαρακτηρισμόν των, τῶν διατε εἰς τὴν ἐν 16, ΙΥ 530 ἐπιγραφήν νά παραδείπεται καὶ αὐτό τὸ δινορα του πατρός. Τὴν ἐκδοχὴν παύτιν, δτι πρόκειται περὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν ή πολιτείδων, δπου γίνεται λόγος περὶ γυναικῶν, ἀποθεικνύεται διαίχ. Ο τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφής, δπου ή Ἀρχις, αὐτός μόνος μεταξύ ἀλλων οἱ δποῖοι φέρουν φρατρωνυμον, δηλοῦται

1. καὶ ἀνάλογον τρόπον ἔχομεν δῆλωτιν ὄνομάτων γενῶν καὶ πολιτῶν γενινῶς ἀνηκόντων εἰς εὔγενοτέρας ὅμᾶδας εἰς φρατριακάς ἐπιγραφάς τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Χίου,

. (- 6) 7 (1937) 43 ἐξ καὶ αε.

ἀπλῶς ὡς Ἀργείδος (), ἀνευ φρατρινυμικοῦ, καθὼς καὶ ὁ 14, διποὺ ῥητῶς ἀναγράφεται ἡ ἔθνικότης τῆς θεοδοσίας ὡς ἡ τωραίας, καὶ ὁ 15, διποὺ ὁ Ἀγέων παρακτηθεὶς τεταῖται ὡς ἐν Ἀργείς καὶ (ατοικῶν).²

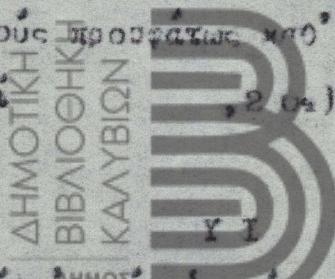
Εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν τοιαύτην ὑψηλήν διάκρισιν δέν ἔχομεν. Οἱ ἀπειρινοῦντες εἴναι δύο εἰδῶν, Ἀργεῖοι πολίται ἀρ' ἕνος καὶ ἀρ' ἔτερου ἐν Ἀργείς καὶ (ατοικοῦντες), μετόποιοι πιθανώτατα καὶ ἀπελευθεροί. Μία τὰς λοιπὰς μνημονευθείσας ἐπιγραφάς εἶναι ἔχομεν στοιχεῖα διά νά προφώρεν εἰς τὴν διάκρισιν κατηγοριῶν κατοίκων. Τῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς προκύπτει, διτοὶ οἱ ξένοι ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀργείους εἴναι ἀρκετοί· οἱ ἐν Ἀργείς καὶ (ατοικοῦντες) ἔναντι 11 Ἀργείων πολεωτῶν καὶ 10 ὄνοματα κοινά ἡ δυσδιάγνωστα ὡς πρὸς τὴν απειρινότηταν ταῦτην. Δινειθέτης ἐν 16, ΙΙ 430 ἡ ἀγαλονία ποτῆς εἶναι πολὺ μεκρά· 2 ρόνον ξένοις εναντι 11 τούλαχτιστον ποτετῶν οὐλουμένων διά φρατρινύμου, ΣΑΡΟΝΙΚΟΥ ουμπεριλαμπρανομένου καὶ τοῦ ἐν στίχ. ο Ἀρχίδος. Μενικός οἱ ξένοι φαίνεσθαι νά ἦσαν ὄκανοι ἐν Ἀργεί, περ ὅλως εὔλογον προκύπτει ἐκ τῆς θέσεως καὶ τῆς σημασίας τῆς πόλεως.

Ο πληθωρισμός τῶν ἀπελευθερουσῶν γυναικῶν εἰς τὰς

1. Εἰς τὸν στίχ. 21 νά εἴναι η ερημάδα η ε λεοδαΐδα, διποὺ ὑποθέτει καὶ δ (469); Ο βέρόμενος στίχος δέν είναι πολύ απρής, η ἔχομεν εἰς αὐτὸν δνομα οὐλυκόν καὶ ἐν συνεχείᾳ δνομα φρατρίας (Διοδωρ ίδες);, η δνομα γυναικός ἀπελευθερούσης, χωρίς τὴν δηλώσιν γένους η πατρινυμικοῦ, ὅπότε τὸ ἐπόμενον δνομα. Ή είναι δοκίλου, ούδωρ ος η δεοδώρ α.

ἀπελευθερικάς ἐπιγραφάς τοῦ "Ἀργονούς"¹ δέν πρέπει νά μᾶς ξενίσῃ, ἢν λάτωμεν ὑπ' ὄψει τῆν σχετικήν ἐλευθερίαν, τῆς ὅποιας ἀχαιρον αἱ γυναικες εἰς θωρικά πολιτεύματα, τό γεγονός ἀκόμη δύναται νά ἐρμηνευθῇ καὶ ὡς τά λεπτά αἰσθήματα καὶ τῆν ἔμφυτον ἁροίν πρός τὴν φιλανθρωπίαν τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τέσσερας τοῦ "Ἀργονούς" ἀπελευθερος φαίνεται βτε προέρχονται κατά τό πλεῖστον ἐκ δούλων γεννηθέντων ἐν τῇ οἰκίᾳ (οἰκενῶν, ἐνδογενῶν, θρηπτῶν), ὡς δύναται νά συναχθῇ καὶ ἐκ τοῦ τύπου τῶν ὄνομάτων των. Οἱ τοιοῦτοι δούλοι ἦτο ἐπόρενον νά προκαλοῦν τὴν συρπάνειαν τῶν κυρίων των πρός ἀπελευθέρωσιν περισσότερον ἀπό τοὺς ἄλλους, τούς προστάτες καὶ ὅστιν δημόσιες κρύπτον ἀκοντηθέντας (μλ. καὶ

"Η ἀρχή καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφήν θα ἦτο ἀναρφιβόλως παραπλησία πρός τό τῆς ἐπιγραφῆς
καὶ τῆς ἐν 16 ΙΧ 430, μετ' ἀπραλείας συμπληρουμένης ὡς πρός τὰ χάρακα τοῦ μέρους τούτου ἐκ τῆς πρώτης (, 147
ὑποσ. 8).

"Ο ὄρθως ἥδη καθώρισε τό πνεῦμα τῶν ἐπιγραφῶν

1. Ἐωθησαν 12 ἢ 13 τολαμτα ὄνόματα γυναικῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, 13 ἢ 14 ἐν τῇ τοῦ τούτοις τούτων ἀποτέλεσμα τούτων 16 ΙΧ 529, τὸ ἐν τῇ αὐτῷ 530. Ἐν 16, ΙΧ, ΤΥ 529 καὶ 618 δέν δύναται τίκοτε θετικόν νά συλληφθῇ.

Περὶ τῶν ἀπελευθερουμάν γυναικῶν καὶ ὁ

, 170.

τούτων ὄρμῶμενος ἐκ τῆς ἔρηνεώς του εἰσαγωγικοῦ ἀναγράφου των, διε πρόκειται περὶ ἀπελευθερωθέντων διύλων, οἵτινες " μέρισαν ἐγγυητά σ διά τὴν πληρωμήν μιᾶς φιάλης " (β. 143)¹ ἢ ράλλον, ὡς ὑητῶς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφή, διά τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀξίας μιᾶς φιάλης. Τὸ ἄλλο ποσόν φαίνεται, διτι θά εἶχε καταρθηθῆ ἀμφὶ τῇ ἀπελευθερώσει. Περὶ ἀργυρῶν φιαλῶν ἀξίας 100 δραχμῶν ὄμβλοῦν αἱ γνωσταὶ ἐπιγραφαὶ τῶν ἐξελευθερικῶν φιαλῶν ἀπό τὴν Ἀιρόπολιν (Το , β. Δη. 3 (1901-2) 107 ἐξ καὶ ίσιᾳ 211 ἐξ) καὶ ἀκό τὴν Δῆλον, θροίως δέ καὶ ἡ ἀνωτέρῳ μημονευθεῖσα ἀπό τὸ Ἱπατον (α. Η, 33 (1909) 455-6). Σιλάνη ἀργ υρά ἀναφέρεται καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Δημητριάδος (16, Ι Η 2 1125_g, παρλ. κατ., 253).

'Ο (151 ἐξ) ἐπιχειρεῖ νέ ἔρηνεύση τὴν ομοσίαν τῶν φιαλῶν τουτῶν ανατερόρενος εἰς κολατά θείρα, μεταξύ, τῶν ὅποιων καὶ εἰς στίχος τοῦ ἱρῆρου², καὶ ἡ ἴδεα του δέν φαίνεται κακή. Πιθανῶς ἡ συνήθεια τῆς ἀριερώσεως ὑπὸ του

1. Ἀπαράδεκτος μόνον εἶναι ὁ ἰσχυρισμός του :

"Επίσης τὸ ΔΕ δόν εἶναι δυνατόν νά ἔμφανίζῃ τὴν μορφήν ταύτην, κατά σφαλεράν χάραξιν ἀγτί τοῦ ὄρθοῦ ΑΡ, ὡς προαδέχεται, ο τελευταῖα αὕτη μορφή η ακανθώσα διε εἰς τὴν ἡμετέρων ἐπιγραφήν μόνον (σείχ. σκαλ. 9) δέν ἐνισχύει τὴν γνώμην του, ἀφοῦ ἀποτελεῖ σκανίαν ἐξαιρεσιν μεταξύ του διλού δημοτομόρφου πλήθους τῶν Δημόφειλων³, οτι τονίσθη ἡ δη ἀνωτέρω (6.---), εἰς τὴν καραπλάνησιν τοῦ χαράκτου ἢ του συχνοτάου ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εὐνυχόρεμοι Ε.

2. " Λέ κε πόθι ἀεύς / δῶῃ ἐπουρανίοιτι θεοῖς αἰειγενετησι / μητήρα στήρασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγαροῖσιν", Ζ 528-9, οἱ στέχοι οὔτοις, ὡς ἡδη καρετήρησος ὁ Ε
III 293, δέν δηλούν τίποτε ἡλο καρά τὴν εἰκόνιν καὶ τὰς

ἀπελευθερουμένου δούλου ἐργασᾶς φιάλης ή την ἀντιστοίχου λοιποῦ χρημάτων, ὡς φάνεται γάρ συμβαίνει φιάλη ἐπιγο-
ρήν τοῦ καὶ τὰς ἄλλας ὁροίσσεις ρέει αὐτήν.

Ἐκ τοῦ πραίου ἀπεκρυπτεῖται λάθη εἰς τὸν τύπον τοῦτον ἀπό κάποιο τάρα καὶ εὔχην εἰς τοὺς θεούς, τόσον ἐμφυτον καὶ συνήθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, προκειμένου μάλιστα περὶ σημαντικούτερῆς ζωῆς γε γονότων¹, οἷον ἦτο καὶ διά τοὺς δούλους ἡ ἀπελευθέρωσις. Ἐκαστος δούλος δηλ., ποθῶν δια-
καῶς νά γίνη ἐλεύθερος, ἔλαμψαντες τὴν ἀπόφασιν ν' ἀφιερώ-
σῃ εἰς τὴν ἴσχυράν θεότητα τοῦ τόπου ἢ τοὺς θεούς γενικῶς,
ἀτγυράν φιάλην εἰς ἐκδήλωσιν χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, ἐάν
ἔξεπληρώνετο ἡ ἐπιθυμία του. Τότε θερμόν θά είχε βερείως
οχέσιν ἐν τῇ φροντὶ του πρέσβητος μαθητεύμενος σπουδαῖς τελουμέ-
νας ὑπό τοῦ ἀπελευθερουμένου ἢ τοῦ κυρίου του ἡ ἀκόρη
καὶ πρός ἐνώχειαν εἰς ἐυκαρπίαν τοῦ χαρμούνου γεγονότος, τῶν
ὅποιων κυριώτερον μέσον ἦτο ἡ ἀπουμπήσις θεία σύν τῷ χρό-
νῳ φιάλῃ.² Οὗτος διότε ἦτο ἐπόμενον σύν τῷ χρόνῳ ν' ἀ-
πλοποιηθῆ καὶ ἀντί πραγματικῶς φιάλης νά κατατίθεται εἰς
τό θερόν ὑπό τοῦ ἀπελευθερουμένου ποσόν χρημάτων ίσουν

Εὐχαριστηρίους σπουδαῖς πρός τοὺς θεούς διά τὴν κερδηθεῖσαν
ἐλευθερίαν. Αναζογουμαράδειγμα μπάρχει καὶ εἰς τὸν τίτανον:
"Ποτηρίον σωματείου ληφθομένον τὸ δόνομα Κυρίου ἐπικα-
λέσθημαι", Παλμ. 116, 13·πρβλ. καὶ .

2. Τέτοιο τὸ νόημα καὶ τῶν ἐνωτέρω στίχων τοῦ Ὁμήρου· πρβλ.
καὶ .

.475.

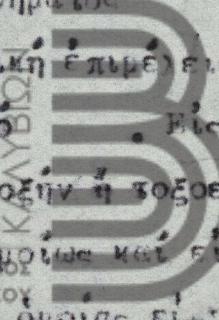
2. Τοιαῦτας ουνήθειας σχετικάς μὲ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀπελευ-
θερώσεως ὑπάρχον πολλαὶ παραλλάσσουσας κατά περιοχάς.
Συγκεκριμένως ἐκ τοῦ λογούς γνωρίζομεν πάντα, παραδοθεῖ-
σαν ὑπό τοῦ "παυχίου".

• ἐλεύθερον δῶρον ἐν λαγεῖς ἀπό τῆς συναγείας κίνουσε κρή-
νης οἱ ἐλευθερουμένοι τῶν οἰκετῶν, διά το καὶ τὸν Κέρρερον
κύνα ταῦτη διαδράντες καὶ ἐλευθερωθῆντες", πρβλ. καὶ Πακπαδά-

πρὸς τὴν ἀγίαν της.

III

Ἐν ματακλεῖσι διὰ τὴν μορφὴν τῶν συντομογραφικῶν σημείων τῶν ἀπελευθερικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ "Ἄργους δύναται νόμος παραπηρήθη, δτὲ δεικνύουν ταῦτα ίκανήν ψυχολογικήν προσόχην. Οὕτω τότε αἱ ἀποτελεῖται ἀπό τὸ ἀρχικόν τῆς μετοχῆς γενόμενος) καὶ τὸ πρώτον καὶ τρίτον γράμμα τοῦ ἐπιθέτου ἀπελευθερος, ἀτένα ευνόμιαζί. Ενα συγκρατίζουν ἀρρονικὸν συντομογραφικὸν σύνολον καὶ συγχρόνως τίαν ἐκφραστικόν, οὐδίσια ἐκ τῆς παρουσίας τῷ τονιζόμενῳ Φ., παρά τὴν Ἀλειψιν τοῦ Π. Τῶν ἴδιοτήτων τούτων δέν στερεῖται καὶ η ἀπλουστέρα μορφὴ τοῦ συντομογραφήματος.¹

Η αὐτῇ καλαισθητική ἐπιμετεια καὶ ἐκφραστική δύναμις ὑπάρχειν καὶ εἰς τὸ μου ἐπιμένει νά μάλιστη μέτρη την ποδοξήν η τοξοειδῆ γραμμῆν τοῦ Γράμματος τοῦ σχημάτος ένος Φ., ^{ΔΗΜΟΣ} οἷον τοῦ συγκρατισμόν ένος πλαγίου ή δια τῆς ορούσας ελεύθερης η τοξοειδοῦς διασκελοῦς γραμμῆς. ² Δέν δύναμαι δημος νά μετατίθω, εν ὄφειλων καταταῦτα εἰς οικόπειρον ἐπιδίωξιν, διά νά ἐνισχυθῇ η σαρήνεται καὶ σημα-

κειν. Ἀρχ. Δελτ. 1916, 253, μπου ὅντι συναγείας ὑπάρχει η ἀναγνωστική τοῦ Ευνάδρας. Ο Παππαδάκις ὑποθέτει Ευνάδρας. Ταῦτα ταῦτα ἐν σχέσει πρόθετο τὸ ἐπίθετον τοῦ "Πρακλεούς Ευνάδας, γνωστόν ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς πιερίας. Παραπλήσιον "Εθερον ὑπήρχε καὶ ἐν Αθήναις. Αγιαχοῦ πάλιν, ὡς εἰς τὴν Σπάρτην, ἐστερέωνταν τούς ἀπελευθερούμενούς περιάγοντες αὐτούς ἀνά τὴν πόλιν καὶ τούς ναούς τῶν θεῶν (253).

1. Δλ. τὴν γενομένην ἀνωτέρω (6. --) πεδί αὐτοῦ συζήτηται.

σιδλογική δύναμις του συντομογράφημας σε περιπτώσεων, ή προκύψαν τυχαίως ἐκ τῆς κρητικοτέλεσμας τῶν γραμμάτων τούτων, εἰς τὰς ὄποιας φάίνεται νά ἔνυπάρχῃ ἡμετέος συντομογράφημα, διπλακούμενη καὶ εἰς ἄλλας ἔπιγραφάς, εἰς τὰ ἐπί παπύρων κείμενα καὶ εἰς τὰ χειρόγραφα κατόπιν κατὰ τοῦ βυζαντινοῦ γράμμου.³ Ανεξαρτήτως δημοτικής αὐτής αἰτηθείας ή μή τῆς φαντασιοδοξίας μου ταύτης, αἱ αὐταὶ ἀρεταὶ χαρακτηρίζουν καὶ τὰ δύο ταῦτα σημεῖα, αἱ δύο ταῦτα κατά τὰ προηγούμενα, ὃς γίνεται ἵδια φανερόν ἐν τῆς παρουσίας τοῦ εἰς τὸ

Χρῆστος Η. Πετρου - Μεσογείου

2. Τοξοειδή γραμμήν ἀντί λοξής εύθετής τέσσερει τό τῶν στίχ. 10, 12, 13, 14, 22 καὶ τό τοῦ στίχ. 18. Η διαφορά αυτη δέν ἔχει λόγον ἄλλον ἀπό τοῦ λιθουργοῦ τὴν ἴδιοτροπίαν.

3. Άντ. Σιγάλα, Ιστορία τῆς Ελλην. φραφῆς, 206 ἔξ, καὶ ἵδια 293. ἵδια 6. 222